

Tady ale jako by vyskočili ze země, už na ně čekají dva staří známí. Ukážou odznaky skryté pod klopami:

„Geheimstaatspolizei. Pojdte s námi. Nenápadně.“

Pérák reaguje bleskově: luskně prsty a prvního pána jedním tahem vykastruje. Druhý uskočí, takže mu upadne jenom nos i s kartáčkovitým knírem na horním rtu. Zazní píšťalka, z ulice přibíhají posily, Pérák tedy nechá boje, chytí Jitku, odrazí se a skočí. Jenže beznosý gestapák ho chňapne za patu, a tak teď letí nad Prahou ve třech.

Pérák drží Jitku, takže nemůže použít neviditelnou moc svých prstů; kope tedy gestapáka druhou nohou do šípového švu, až mu hladce rozlouskne lebku a vykopne z ní mozek. Ten padá, padá a nakonec dopadne přesně do klobouku žebráka klečícího před kostelem sv. Jindřicha.

Mozek naneštěstí není nic, bez čeho se gestapák neobejde, a tak se stále urputně drží. Pérák dupe dál a láme mu kosti v rukách, až nakonec gestapák odpadne, bohužel i s jednou botou.

„To je zlé,“ křičí Pérák na Jitku. „Bez boty neudržím rovnováhu při dopadu.“

Dopadnou na konci Pařížské ulice nouzovým přistáním do kotoulu, Jitka má naštěstí parašutistický výcvik. Automobily před nimi brzdí, další jim bourají do kufrů a všechny dohromady zběsile troubí. Hrozná havárie se rozvíjí jako okvětní lístky plechového poupěte.

Přímo naproti nim, v bývalé budově Právnické fakulty, sídlí protektorátní velitelství SS. Strážníci u vchodu si už Péráka všimli a vyhlásili poplach. Začínají ječet sirény a z brány se rojí černí švábi SS-manů.

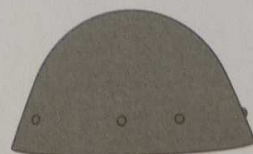
Naštěstí kolem právě projíždí otevřená tramvaj směrem k Čechovu mostu. Pérák s Jitkou se rozběhnou a naskočí na plošinku. Cestující jsou protektorátně zamklí, jen dva němečtí vojáci se samopaly se hlasitě baví, okázale si užívají, že jsou tu pány. Když si jeden z nich všimne, že se na děj dívá holčička, křivě se na ni usměje a naznačí samopalem ta-ta-ta! — jako že celou tramvaj postřílí. Holčička se rozbrečí, maminka si ji přitáhne blíž a zakryje jí oči, ale voják se nemůže svého vtipu nabažit, hýkavě se směje a dělá ta-ta-ta-ta na všechny kolem.

„Běž k řidiči, ať nezastavuje,“ zašeptá Pérák Jitce. „Já se zatím postarám o tyhle dva knechty.“

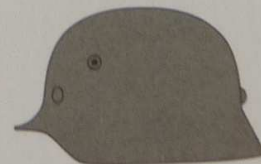
Přistoupí k vojákům, nasliní si palec a prvnímu frickovi objedná ocelovou přilbu, jako by hrál na tibetskou mísu. Helma se rozezní zvukem hlubokým tónem, vojákova hlava je úplně rozmazaná. Z nosu, uší a kolem očí mu vytryskne krev.

SROVNÁNÍ

Zatímco německá helma — samá vráska, záhyb a klk — ztělesňuje ponurý mysticismus středověku, ta československá je přesný eliptický paraboloid, plod ryziho rozumu, zářící platónská idea všech přileb.

československá přilba vzor 32

německá helma M1935

Druhý voják se pokouší natáhnout samopal, ale to už se rozkurážení cestující kolem něj zavrou jako voda. Když se po chvíli dav rozestoupí, oba Němci se houpají oběšením na kožených madlech, visících ze stropu tramvaje. Houfem se prodere rozklepaný stařík, o vyplazený jazyk jednoho Němce si navlhčí známku s Hitlerem a nalepí ji na dopis.

Jitka se mezitím protlačila k řidiči. Dědek v modré uniformě důležitě drží kliku kontroléru a vydatně u toho zvoní. Jitka se k němu nakloní a řekne:

„Pustte mě k tomu, tatíku.“

Řidič neslyší. Jitka se nadechne a zařve mu do ucha vši silou, až se z něj vyrůstající trs chlupů zachvěje:

„Zabavuji tramvaj jménem národního odboje!“

To už se sem hrne průvodčí a výhružně cvaká kleštičkami.

„Slečinko, hovořit s řidičem za jízdy je přísně zakázáno. Máte vůbec lístek? A máte vůbec kladný postoj k Velkoněmecké říši?“

Jitka vytáhne pistoli: „Vystupte si oba!“ Řidič najednou slyší výborně, s průvodčím packavě seskočí na most a hrozí za ujíždějící tramvaji pěstičkami. Jitka si sedne za kliku, zazvoní a hlásí na celý vůz:

„Zbabělci vystupovat! Teď to pořádně rozjedeme!“

Několik slabších jedinců skutečně poslechne, ale jádro národa zůstane a těší se, že bude mít v hospodě o čem vyprávět. Jitka trhne klikou na nejrychlejší stupeň. Dosud loudající se tramvaj hrábne do kolejí, až létají jiskry.

Byl také nejvyšší čas, protože za tramvají se objeví první pronásledovatelé. Je to nezbytná rekvizita všech filmů z druhé světové války: motocykl s přívěsným vozíkem, v němž sedí tlustý německý voják s kulometem a střílí, střílí a střílí.

Pérák se na něj chystá, ale to už na plošinu přichází babička, na lokti nese navlečený košík s kejhající husou, v rukou drží ukořistěný samopal.

„Umíte s tím vůbec zacházet, babičko?“ ptá se Pérák pochybovačně.

„Neměj péči, hezoune,“ usadí ho babka. „Já jsem stará sokolka.“

A skutečně: pokropí střelce ve vozíku krátkou přesnou dávkou, ten se zhroutl na pravý bok, ale jeho kulomet nepřestává střílet. Hlaveň se otáčí směrem k řidiči, ten pustí pravou rukou říditka a snaží se ji odstrčit, ale jen si popálí dlaň o horký kov. Zaklání se v sedle, co to jde, ale šňůra střel se neúprosně blíží, nejdřív mu z uniformy otrhá knoflíky a pak se zakousne hlouběji do masa. Řidič zaskučí, motorka prorazí zábradlí a plavným obloukem spadne do Vltavy.

Přímo před vchodem do velitelství SS zabzučí hydraulika a hladký, jakoby skalpelem vyříznutý obdélník vozovky kolem tramvajových

kolejí zajede do země. Tím vytvoří rampu, po které z podzemního úkrytu vyjede tajná zbraň; bitevní tramvaj SdKfz 290 „Feuerwanze“. Kryje ji elegantní proudnicový pancíř natřený černočervenou kamufláží, takže se živé ruměnice opravdu podobá. Zepředu je opatřena obrovskou radlicí, podobnou mívaly lokomotivy Divokého západu k odhrnování mrtvých bizonů, tato však navíc vybíhá do dlouhé, smrdělně ostré špice. Velký reflektor s obloukovou lampou na přídi jí dodává pochmurnost kyklopa. Nese tři kulometné věžičky; dvě vpředu na bocích a jednu vzadu. Nahoře má otočnou věž s kanónem. Právě vysunula z věže k troleji teleskopický sběrač proudu, zakončený jakousi rozsochou, a protože je mnohem nižší než obyčejné tramvaje, vypadá to, jako by elektřinu z drátu olizovala sosákem.

Rozjede se bleskurychle a vražedně tiše. Za chvíli dostane do zaměřovače tramvaj s Pérákem a Jitkou a Feuerwanze začne chrlit olovo.

První salva naše hrdiny těsně mine, protože tramvaj přesně v tu chvíli zahнула z mostu doprava na Klárov, zato však zmasakruje četu Hitlerjugend, která s písní na rtech pochodovala po chodníku. Babka s Pérákem po nepříteli střílejí z obou ukořistěných samopalů, ale kulky se od pancíře odrážejí neškodně jako třeshňové pecky. Feuerwanze vši silou narazí do zadku tramvaje, taranuje plechovou stěnu a špicí probodne husu v košíku i babičku za ní. Pérák ji sevře do náručí. Stařenka z posledních sil zasalutuje u ohryzku a zašeptá:

„Dobře stát!“

Je konec. Pérák padlou vlastenku opatrně položí a rozhlédne se. Situace je zoufalá. Cestující leží na podlaze a kryjí si hlavy. Palba kulometů očesala tramvaji sloupky i střechu, už z ní zbyl jenom holý podvozek, ale jede dál. Pérák přeběhne dopředu k Jitce, která tramvaj statečně řídí v dešti střel.

„Jak to jde?“

„Zkus se mě zeptat ještě jednou, třeba ti podruhé odpovím,“ odsekne našťvaně Jitka.

Pérák se vrhne zpět na zád, cestou strhne mrtvým Němcům z opasků granáty a hází je na Feuerwanze. První se však po hladkém pancíři skutálí na koleje a vybuchne daleko vzadu. Druhý granát Pérák drží odjištěný o chvíli déle, takže spustí hned, jak dopadne, a exploze utrhne pancéřové obludě z věže trolej. Feuerwanze zastaví, vzápětí však vysune náhradní tykadlo a znovu se rozjede, Pérákovi to však poskytne náskok několika rozhodujících vteřin.

Sešplhá až ke kolům, tramvaj právě sviští zatáčkou uprostřed Chotkovy serpentiny, takže odstředivá síla jím mává jako hadrem, ruka

FEUERWANZE,
česky ruměnice
pospolná (*Pyrrhocoris
apterus*), druh
ploštice s krásným
černočerveným
zbarvením, jímž
předstírá, že má
na zádech velké
zlé oči. Lidově
zvaná „hrobařík“.

mu sklouzne po naolejované hřídeli, kočičí hlavy dlažby mu klinka-
jí o hlavu.

Pérák však v posledním okamžiku získá rovnováhu, vzepře se a pevně se zaklíní nohama o podvozek. Blíží se křižovatka před Bílkovou vilou, kde se koleje rozdvíhají — rovně do Badeniho a vlevo do Chotkovy ulice. Tramvaj zahne doleva. Jakmile poslední kolo projede výhybkou, Pérák luskne prsty, přeseke táhlo mezi ocelovými jazyky a roztáhne je od sebe...

Feuerwanze se už blíží, všechny hlavně připravené vydávit poslední, smrtelnou salvu. Za průzorem v pancíři už je vidět rozchechtaný obličej řidiče. V tu chvíli však přijede k rozsekuté výhybce, a zahne současně na obě strany. Feuerwanze se roztrhne jako Otesánek propkopnutý motyčkou, na koleje z ní vypadávají esesmani, kola a kolečka všech velikostí, části strojů a zbraní, všechno se to valí, proplétá a kouří jako čerstvě vyhřezlá střeva, nakonec vybuchne a rozletí se na kusy.

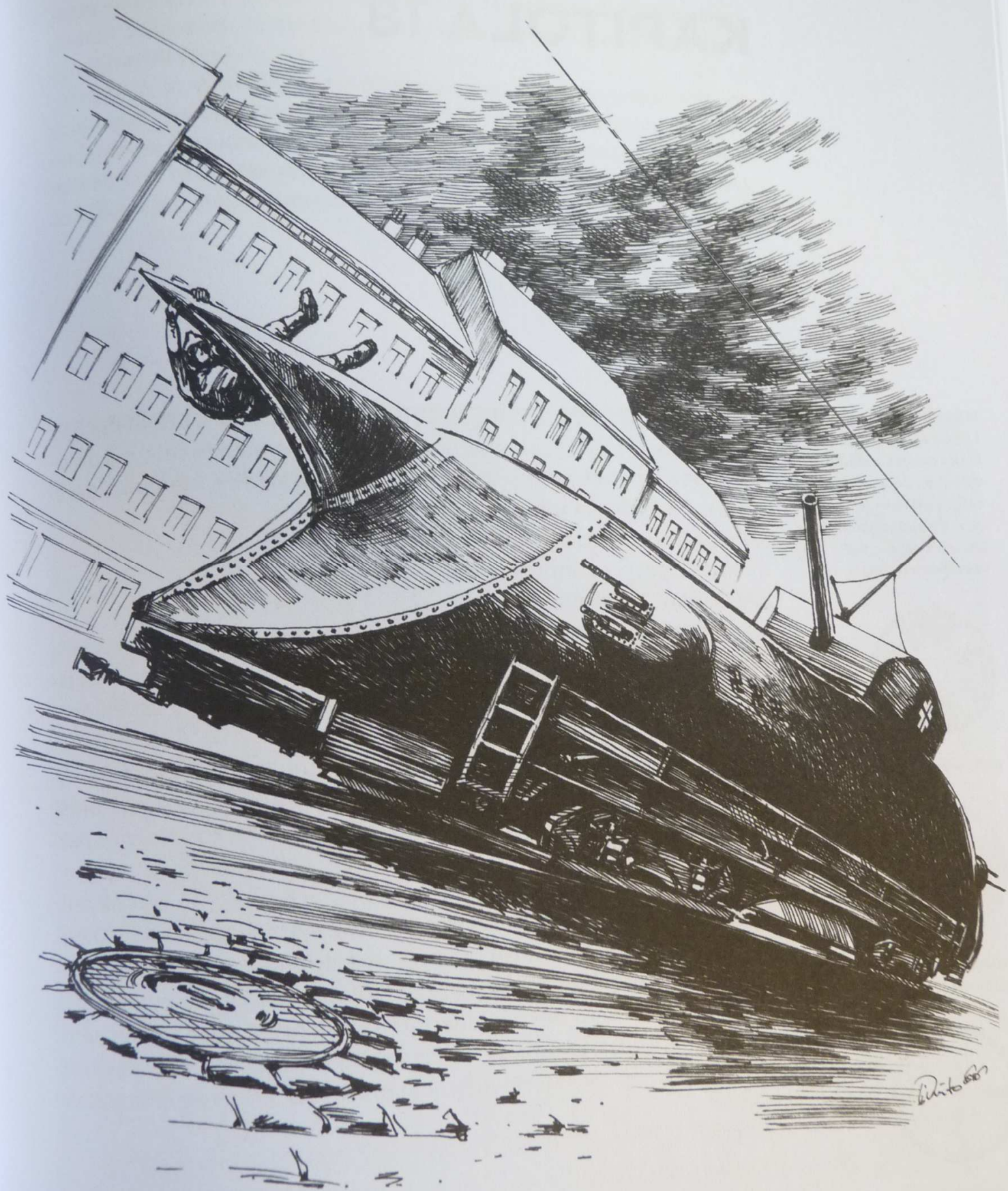
I vítězná tramvaj už je v posledním tažení a před Letohrádkem královny Anny se trhaně zarazí a vypne. Pasažéři se zvedají na nohy, jsou špinaví a ještě trochu vyděšení, ale zároveň hrdí na to, že se vzepřeli okupantům. Jitka trhne táhlem zvonku. Všichni ztichnou. Její jindy sametový hlas nabyl tvrdosti ušlechtilé oceli a protíná chladný vzduch jako kulometné dávky:

„Přátelé, dnes jsme dokázali, že umíme Němcům vzdorovat. Kdyby nás v roce 1938 nezahladili falešní spojenci Francie a Anglie a kdyby nás neprodali naši vlastní politici, hlavně velezrádce Beneš, mohli jsme s fašisty bojovat a nad nimi zvítězit. Není to naše vina, jsme zrazení, zotročení, ale neporažení. Teď běžte domů a čekejte, až začne povstání. Bude to trvat možná týden, možná rok, možná sto let. Ale nakonec zvítězíme. Dobře stát!“

Všichni salutují u ohryzku a volají: „Dobře stát!“

Jitka s Pérákem zůstanou u kostry tramvaje sami. Pérák si promne prsty na bosé noze a zavelí:

„A teď k nejbližšímu ševci!“

...odstředivá síla jím mává jako hadrem...

KAPITOLA 18

MAGICKÉ OKO
Lidový název pro
elektronkový indikátor
vyladění. Zeleně
zářící kulaté okénko
do duše starých rádií.
Můra přivábená září
vakuových lamp.

nenaladěno

naladěno na
slabý vysílač

naladěno na
silný vysílač

HEYDRICH SEDÍ ZA STOLEM SVÉ KANCELÁŘE V ČERNÍNSKÉM paláci a pracuje. Spíše se však pracovat snaží. Vypouklé čelo má omotané studeným obkladem. V ruce drží kyselou okurku, kterou střídavě sají a namáčí do sklenice šnapsu.

Přichází adjutant, zahajluje a hlásí:

„Láma Losgang s doprovodem.“

„Ať vejdou. Za minutu.“

Heydrich otevře šuplík, hodí do něj nakousanou okurku i obklad. Sklenici jedním douškem dopije, načež se hrozně zašklebí. Přečísne si vlasy a škleb na tváři si prsty rozmasíruje do svého obvyklého kamenného výrazu.

Vzápětí vstoupí láma ve svém obvyklém rouchu šafránové barvy, doprovázený postavou od hlavy k patě zahalenou do černého pláště, s kapucí na hlavě. Láma nechá uběhnout dramatickou pauzu a pak plášť strhne.

Před Heydrichem stojí nadžena velkolepých tvarů, s obrovskými, vpřed trčícími řadry, vosím pasem a barokně vyklenutou zadnicí. Dlouhé blondaté, téměř bílé vlasy má spletené do složitého uzlu, špičatého jako žihadlo. Celá je nasoukaná do přiléhavého černočervenobílého trikotu, v rozkroku pěkně zaříznutého. Na hrudi nese švabachem vyvedený nápis **die Walküre**. Valkýra se vyzývavě rozkročí, založí si ruce na prsou, podívá se Heydrichovi přímo do očí a vyrazí všefíkájící výkřik:

„Há?!“

Heydrich, aniž spustí zrak z Valkýry, třepne prsty směrem k lámovi. Ten se ukloní a diskrétně zmizí. Říšský protektor přistoupí k nadžené a nadženě nechá své prsty bloudit po labyrintu jejího těla. Valkýra si

rozepne skrytý zip a trikot z ní sjede jako namaštěný. Má dokonalou, mléčně bílou pleť, na místech, kde je kůže nejtenčí, protkanou modrými bludišti cévek.

Heydrich se nadechne a ponoří hlavu mezi Valkýřiny vnady. Přitom si všimne, že místo bradavek má do špičky každého prsu zasazenou elektronku, takzvané magické oko. Zpočátku ukazuje jen úzké zelené paprsky, ty se však rychle rozlijí po celé ploše oka, což znamená, že Valkýra je dobře naladěna.

.... auch hier bekommen Sie

*coffein- haltig
gut... und deutsch!*

SCHENKER & Co G. m. b. H.
Zweigniederlassung MÜNCHEN BAYERSTR. 15

KAPITOLA 19

JITKA HLÍDÁ NA CHODNÍKU POD STRAHOVSKÝM KLÁŠTEREM. Vrznou dveře, Pérák vychází ze ševcovského krámků a spokojeně si našlapuje v nové botě. Švec za ním mává zástěrou, štěstím celý bez sebe:

„Ohromná čest pro můj podnik, pane Péráku. Račte přijít zas!“

Pérák bere Jitku do náručí a chystá se skočit, ta ale zaškemrá:

„Pojďme někam na skleničku, Péráku. Nějak mi z toho všeho vy-
schlo.“

„Dobře, miláčku.“

Pérák udělá jen úplně malý skok...

...a přistane na střeše Café Imp. Před válkou se tu scházeli obchodní zástupci, samá lepší klientela. Němci zavedli řízené hospodářství, takže obchodní zástupci zmizeli, stejně jako možnost vybrat si zboží, ale podnik si stále udržuje eleganci lepších časů.

Pérák položí Jitku na zem a do sebe zavěšení sestoupí do haly. Tam se spatří v obrovském zrcadle na zdi a hned pochopí, proč na ně všichni tak pokukují. Oba jsou ušpinění a začouzení, Jitka má natrženou sukni a Pérák zase plášť i klobouk proděravělý od kulek. Pérák přistoupí k číšníkovi, který čeká u vchodu, zastrčí mu do kapsičky fraku hrst pětitisícových bankovek a zašeptá:

„Chceme se s dámou trochu upravit.“

Číšník se bez hnutí brvou zlomí v pase a odvětí:

„Račte se laskavě odebrat do šatny. Všechno zařídím.“

Pikolík i šatnářka se pořádně zapotili, ale proměna je dokonalá.

Když konečně vstupují do kavárny, Pérák se nese v dokonale padnoucím smokingu, jen místo lakýrek si nechal své skákací boty, alespoň trochu zamaskované psími dečkami. Vlasy má napomádované

a hladce ulízané. Jitka se málem vznáší v jednodílných šatech ze saténu barvy slonové kosti, s decentní kožešinkou kolem dekoltu a s roztomilým kulatým kloboučkem. Oba vypadají, jako by vystoupili z nějakého obzvláště kýčovitého protektorátního filmu. Vrchní je uve-
de ke stolku u okna a přisune Jitce židli.

„Čím posloužím, panstvo?“

Pérák nedbale hodí na stůl tlustý svazek potravinových lístků. „Tucet čerstvých ústřic, k tomu lahev Krug Grande Cuvée pro slečnu. A já... Co bych si tak... Máte tu novinku, jmenuje se to Spiritola?“

Číšník se ukloní, vytáhne nůžky, zacvaká a obratně z bloku odstříh-
ne lístky. „Jistěže. Ústřičky, šampáníčko a jedna spiritolka. Hned to bude, vaše blahorodí.“

Pérák do popelníku zmačká ceduli

Žádáme p. t. hosty, aby se vystříhali hovorů o politice, která leží na každém stolku, a dychtivě roztrhá balíček z potrubní pošty. Pod obalem se objeví tlustý notes. Začne z něj předčítat – potichu, ale aby slyšela i Jitka:

„Narodil jsem se roku 1891 v židovském ghettu v Praze. Vystudoval jsem medicinu a fyziku na Karlově universitě. Než přišli Němci, byl jsem již světově proslulý biolog. Nerozumím politice, takže o útěku jsem začal uvažovat, až když nebylo kam. Němci mě zatkli a dali mi vybrat: buď pro ně budu pracovat, nebo plyn. Věřil jsem, že Hospodin učiní zázrak a zbaví mě té volby, ale zázrak nepřišel a já začal pomáhat Třetí říši. Jsem zrádce své rasy.“

Přichází číšník a servíruje objednané. Šampaňské práskne zátkou. Jitka vyzunkne první skleničku jedním douškem a kývnutím si nechá dolít další. Pak se pustí do ústřic a s ohromnou vervou je vysrkává z ulit. Pérák skromně cucá spiritolu a zdá se, že mu chutná. Pak pokračuje ve čtení:

„Svůj velký objev jsem učinil proto, že jsem spojil obory, jež předemnou nikoho spojovat nenapadlo: starou židovskou kabalou s moderními teoriemi kvantovou a relativistickou.“

Abys pochopil, musím začít trochou teorie:

Neexistuje žádný všeobecný čas, platný pro celý vesmír. Čas plyne pouze živým bytostem a každá má svůj vlastní čas.

Představ si budoucnost jako plyn nebo elektromagnetické pole. Je nehybná a rovnoměrně vyplňuje čtvrtý rozměr vesmíru. Tato budoucnost je nezbytným zdrojem energie pro všechny organismy. Zapojuje se do metabolismu a mění se na minulost, která je vylučována jako odpad, stejně jako je kysličník uhličitý odpadem dýchání nebo výkaly odpadem trávení.

**KVANTOVÁ TEORIE,
TEORIE RELATIVITY**
Dva systémy,
jimiž dnešní věda
popisuje hmotný
vesmír: kvantovou
teorii mikrosvět
elementárních částic
a teorií relativity
makrosvět hvězd
a galaxií. Svět
lidských rozměrů
leží přesně mezi
nimi, takže člověka
ovlivňují obě zároveň.
Navzájem jsou však
neslučitelné, proto je
všude tolik zmatků.

KABALA

V Písmu (Gn 36,31) stojí psáno: „Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi idumejské, prvé než kraloval král nad syny izraelskými.“ Těmi králi rozuměj sedm prasných stvořených dřívě než náš svět, jenž se proto zve osmým králem. Tvorové prvních sedmi světů byli zlí, takže Pán z nich neměl radost a zničil je. Dal též zaniknout všem králům a andělům, všem nebeským a pozemským bytostem těch světů; uchoval jen jejich kosti. Zlo předchází dobro, nemá však trvání. (Micha Josef bin Gorion, Pověsti Židů) Kabala je soustava židovské magie, jejíž podstatou je napodobení Boha. Tóra (napsaná černým ohněm na oheň bílý) popisuje stvoření světa a zároveň skrze Tóru Bůh stvořil svět. Píše, co tvoří, a tvoří, co píše. Správným čtením Tóry lze tedy stvoření (světa nebo jeho částí) zopakovat. Čtením se přitom nemyslí jen převádění obrazů ve zvuky, ale i záměny, přeskupování a různé matematické operace s 22 písmeny hebrejské abecedy, jež jsou základními prvky vesmíru. Tzv. Strom života je obrazec deseti sefirot čili Božích vlastností, jimiž se

Proto má všechno živé daný směr času od minulosti k budoucnosti, od narození ke smrti, od předků k potomkům, od krásy k ohyzdnosti.“

„Jenže neživé věci také stárnou,“ namítla Jitka.

Pérák se nedal vyrušit a pokračoval ve čtení:

„Neživé věci také stárnou, protože je strhává čas živých bytostí v jejich okolí.“

Přeměna budoucnosti na minulost probíhá v nepatrných vláknitých orgánech, obsažených v každé živé buňce. Nazval jsem je chronony. Rychlost této přeměny řídí sloučenina, kterou jsem pojmenoval hyperchronin. Čím více organismus dostane hyperchroninu, tím více budoucnosti „spálí“.

Metabolismy času všech živých bytostí v přírodě se neustále vzájemně seřizují, proto se také zdá, že čas všude plyne stejně.

Jakmile organismus zemře, zastaví se i jeho čas.

Injekce hyperchroninu člověku přechodně zvýší jeho spalování budoucnosti. Z jeho pohledu se vše kolem zpomalí a změkne, naopak při pohledu zvenčí se on zrychlí a ztvdne.

Zvednout 100 kilogramů do výšky 1 metru za 10 vteřin znamená výkon 100 wattů. Totéž za 1 vteřinu znamená 1000 wattů. Se zrychlováním času úměrně roste i výkon.

Zbývalo už jen odhalit tajemství hyperchroninu. Podařilo se mi ho izolovat z krve v dostatečném množství pro analýzu, ale jeho chemická podstata mi stále unikala. Až jsem si vzpomněl na kabal... Pohrouženému do studia knihy Zohar mi kabalistický strom sefirot před očima náhle vystoupil z plochy a rozprostřel se trojrozměrně. Ano, byl to ten vzorec molekuly hyperchroninu, který jsem tak dlouho hledal. 10 atomů uhlíku a mezi nimi 22 vazeb (z toho 4 volné), tedy stejně jako větví stromu sefirot.

Přidělili mi tajnou laboratoř (jež se zároveň stala mým vězením) ve zrušené a odsvěcené kapli nad Zemskou porodnicí v Apolinářské ulici, protože spoléhali na to, že ji Spojenci nikdy nebudou bombardovat. Pokusy na zvířatech skončily slibně a přišel čas urychlit člověka. Místo morčat mi dali SS-Untersturmführera Uda von Schlitze, dokonalého atleta, rasově bezvadného árijce, hrdinu z bitvy v Ardenách, jehož zasáhla francouzská kulka do hlavy a už se neprobral z bezvědomí. Mozek byl naštěstí porušen jen lehce.“

Pérák si bezmyšlenkovitě promnul kulatou jizvičku na čele a otočil list:

„Tak jsem začal vyvíjet tajnou zbraň Třetí říše s krycím jménem Golem 2. V představách mých pánů to měly být divise vojáků schopných

uhýbat kulkám, holýma rukama párat pancíře a překusovat dělové hlavě, ale já jsem začal od podlahy. Není potřeba zrychlit člověka celého, stačí jen kousek. Třeba nohy. Do lýtkových svalů jsem von Schlitzovi voperoval žlázy vylučující při nervovém vzrušení hyperchronin. Zrychlení času zvýšilo jejich výkon natolik, že bylo nutno zesílit kosti a vylepšit je, aby se do sebe zasunovaly jako hydraulické písty, což tlumí nárazy při výskoku i při dopadu.

Další hyperchroninovou žlázu jsem umístil do dlaně, v masitém polštářku pod palcem. Jakmile je podrážděna prudkým stisknutím, například při lusknutí prsty, vystříkne tenký paprsek zrychleného času, který rozruší a zničí každou hmotu v dosahu. Každá věc se stárnutím rozpadá, víte?

V létě 1940 byl *Golem 2* již hotov, ale jeho předvedení jsem pod různými záminkami stále oddaloval. Napadlo mě totiž, že bych mohl utéci. V něm.“

Pérák najednou sklapne sešitek a vstane od stolu: „Musím si od té vědy na chvílku odpočinout. Zatančíme si?“

Ani nepočká, co Jitka odpoví, a mávnutím ruky přivábí pozornost dirigenta kavárenského orchestru. Ukáže si prstem na srdce, pomocí prstů naznačí několik tanečních kroků. Dirigent s úsměvem přikývne na znamení, že pochopil, na konci taktu utne právě hraný valčík a udá nový rytmus. Orchester spustí tango, žhavé, sladké, táhlé a dekadentní jako svařený med.

Pérák svou partnerku obratně uchopí, oba chvíli strnule stojí a jenom nasávají hudbu chřípím. Pak začnou tančit. Ostatní tanečníci postupně odpadávají z parketu, až nakonec všichni jen s úctou přihlížejí jejich mistrovskému číslu.

Pérák Jitku ohne a vyklene do oblouku, její hlava se zastaví těsně nad zemí. To cuknutí jí rozváže drdol a vlasy se rozletí jako vyplašené hejno havranů. Vedle tanečního parketu stojí řada kulečnickových stolů. Hráči hypnotizováni pohledem na krasavici jeden po druhém do rytmu natrhnou tágem sukno...

Po předešle Pérák začne zpívat Jitce do ouška:

*Nebojte se mě, slečny,
já nejsem nebezpečný
a tuhne ve mně jenom chlad.
Já zapomněl milovat!*

*Když lán se sluncem rozžrní,
ptáci zpívají i z trní,*

Bůh projevuje v celém vesmíru i v každém atomu. Sefiroty jsou očíslovány podle pořadí, jak se Bůh postupně emanuje do hmotného světa. 22 kanálů mezi sefirotami odpovídá písmenům hebrejské abecedy. Sefiroty a jejich kanály spolu tvoří 32 cest moudrosti.

*tu zdá se, že láska už žhne,
jenže se ukáže, že ne.*

*Tak proč se za mnou ženy ženou?
Žal z mého srdce nevyženou.
Utíkám horem jak Faust,
políbek zhasil plamen úst.*

*Jedině ve vzpomínkách
je láska trochu míň kách,
a jenom když se zasním,
tak chvíli trávím zas s ní.*

*Jenomže už je pozdě,
z dechu zbyl pouhý povzdech
a krajka ztuhla na ostnatý drát.
Já zapomněl milovat!*

Hudba dohraje, Jitka se vpíjí Pérákovi do očí a rozlité víno do koberce. Sedají si zpět ke stolu. Pérák přivolá číšníka a objedná si novou baterii do spiritoly. Otevře sešitek na založené stránce a čte dál:

„Co odlišuje člověka od zvířat? Paměť. Lidské činy neovládá rozum, vůle, pud ani mravnost, nýbrž paměť. Když se člověk rozhoduje, jak se zachovat, hledá v paměti podobné situace a vybere si tu možnost, kterou si zapamatoval jako nejvhodnější. Když po něčem touží, chce jen obnovit příjemnou vzpomínku. Pomocí paměti lidé ovládli přírodu.

Paměť novorozence je podobná hladké gramofonové desce. Ale každá událost v životě mu do ní vryje svoji stopu. A když je třeba si něco vybavit, stačí přesunout jehlu na správné místo a vzpomínku přehrát.

Na rozdíl od gramofonové desky je však možno paměť vymazat, pokud vystavíme mozek účinkům silného magnetu. A na očištěnou paměť lze v hypnose nahrát jiné vzpomínky.

Tak jsem Uda von Schlitz smazal a místo něj začal nahrávat sebe. Svě vědomosti, vášně, ctnosti i svůj strach. Jenom svou zradu jsem nenahrál, abych se znovuzrodil bez viny. Nakonec jsme v laboratoři byli oba Pavlové Rosengoldové a já svému druhému já záviděl, protože se hnusím sám sobě a brzy umřu, zatímco on je krásný, mladý, zdravý, čestný a bude žít.

Snad jsi už pochopil, že ten druhý jsi ty.

Nemám dost času, přenést do tebe všechny své vzpomínky. Nevíš, kdo jsi ani odkud přicházíš. Je válka; takže si musíš vybrat, s kým budeš bojovat i proti komu. Tvoji nepřátelé budou mít všechny výhody a ty jen jedinou: své nadlidské nohy.

Němci mě již dlouho podezřívají a právě jim došla trpělivost. Někdo klepe, pak buší a nakonec kope do dveří. Postavil jsem tě na rám otevřeného okna a postrčil ven, teprve pak jsem elektrickou jiskrou oživil tvé vědomí. I reflexy ti fungují výborně: už jsi padal, ale v poslední chvíli ses odrazil a ohromným skokem zmizel daleko ve tmě. Jsem na tebe hrdý. Vlastně na sebe.

Abych měl jistotu, že se ten Němec nevrátí do svého těla, pošlu za okamžik potrubní poštou dvě pouzdra. V tom na jméno Rosengold bude tento deník, v onom na jméno von Schlitz jedovatý plyn. Dveře každou chvíli povolí...“

Pérák přemýšlí o tom, co právě dočetl. Ze zadumání ho vytrhne zvučná facka od Jitky: „Takže to znamená, že jsem dala esesákovi?“

„Ale kdepak, miláčku. Milovala tě moje židovská duše.“

„Jenže esesáckým penisem!“

Pérák se snaží vzlykající Jitku utěšit, ta se mu ale vytrhne a s výkřikem „Už mě nehledej. Protože mě už nenajdeš!“ uteče z baru.

Pérák nechá odnést nedojedené ústřice a na smutek si dá pár spiritol. Je půlnoc, v baru už zbývají jen ti nejtrvanlivější hosté. Orchestr se loučí. Pérák se na už trochu nejistých nohách přesune k opuštěnému klavíru a začne hrát a zpívat:

Protektorát blues

*Na ojeté pneu dám protektor rád,
ale co duše když pouští,
když pouští života bloudí
a z těla volně uniká,
ale co dát si na protektorát?*

*A já si na protektorát zabiju
hřeb krve do srdce
jako benzin do válce,
za oknem stromy hajlují listím,
do háje jdi s tím,
už aby bylo po válce*

Ke konci písně už se Pérákovi pletou klávesy pod rukama, dočista se tou spiritolou opil. Škytá a hlava mu klesá do klavíru.

Najednou si mu sedne na klín Valkýra, celá nažhavená, v rudých vy-pasovaných šatech a s cigaretou na konci dlouhé slonovinové špičky. Chvilí se líbají a pak Valkýra odtáhne Péráka na dámské toalety.

Valkýra se posadí na mísu a svlékne se. Když roztáhne nohy, je vidět, že má kolem svislé štěrbině pohlaví přitetované další čáry, takže společně tvoří hákový kříž.

Pérák chce ten div prozkoumat zblízka, ale ztratí rovnováhu a chy-tí se vlajícího konce toaletního papíru, ten ale vůbec nedrží a odvíjí se mu z veliké role vstříc. Pérák bleskově ručkuje a nakonec se mu podaří přitáhnout po papíru ke zdi. Místnůstka je po prsa zaplněná bílými vlnkami, Pérák se k Valkýře musí prohrabat.

Vezme nohy na ramena a pustí se do díla, ale Němka není o mno-ho vášnivější než zmrzlá koala. Pérákovi se po chvíli zdá, že ho vráží mezi stránky zavřené knihy logaritmických tabulek. Pak se čelem opře o páčku na vodovodní trubce, čímž spláchne. Hučením vody dočista vystřízliví, zapne se a uteče.

Valkýra otočí hlavou a mrkne tím směrem, kde je ve stěně toalety provrtaná malá dírka. Za dírkou stojí fotoaparát a za ním zase pán, který celou tu dobu mačkal spoušť.

Na obzoru svítá. Pérák tiše dopadne na zem hned vedle Jitky, která spí schoulená do klubíčka u paty plynojemu. Opatrně ji zvedne, aby se neprobudila, a jemně, jemňoučce vyskočí.

Bekanntmachung!

Den Angehörigen der Reichsdeutschen Wehrmacht,
sowie den Angehörigen des deutschen Volkes darf
von den anwesenden tanzenden Damen der Tanz
nicht abgelehnt werden.

Upozornění!

Dámy, které tančí, nesmí odmítnouti
tanec příslušníkům německé říšské
branné moci resp. němec. národa.

KAPITOLA 20

HEYDRICH SI PŘIPALUJE PRVNÍ RANNÍ CIGARETU A ČEKÁ, AŽ mu nikotin v krvi přivedí tu krátkou, ale nádhernou závrať. Svůj zlatý zapalovač zdobený lebkou ze slonoviny a ebenovými runami SS nastaví paprskům vycházejícího slunce a hází na stěnu nezbedná prásátka.

„Krásný kousek, herr Obergruppenführer,“ pochválí mu ho snaživě adjutant.

„Ano, překrásný,“ souhlasí Heydrich. „Ten zapalovač mi daroval osobně Vůdce k narozeninám. Navíc nikdy neselže. Kdybych stokrát za sebou škrtnul, stokrát se rozhoří.“

Pérákovi se krásně zdá o tom, jak se milují. Když ho probudí výtrysk, pochopí, že to nebyl sen.

Jitka si lehne vedle něj a šeptá mu do ucha:

„Promiň, chovala jsem se hrozně hloupě. Tělo je jen obálka, do které bůh zalepil dopis a poslal ho poštou života. Obálku můžeš zahodit, záleží jen na dopisu. Záleží mi na tvé duši.“

Pérák ji pevně obejmě: „Já ti ale musím něco přiznat. Včera jsem...“ Jitka mu ale zacpe ústa svým hebce pevným ňadrem:

„O včerejšku už nic nechci slyšet. Prostě na něj zapomeneme. Za trest ho škrtneme z kalendáře. Miláčku, chutná ti med?“

Několik skoků je přeneslo daleko za Prahu. Pérák nadšeně loká svěží venkovský vzduch a cestou naschvál cachtá do blátivých kaluží. Na samotě na kraji lesa stojí řada úlů vyřezaných ze dřeva v podobě obřích prdelí. Místo řití mají česna.

Z roubené chaloupky vyjde stařeček s nasazenou včelařskou kuklou,

dírkami v síti mu legračně vyčuhují šedé vousy. V ruce drží kouřomet. Jitka řekne Pérákovi:

„To je můj dědeček Leopold. Chodím si sem k němu pro moudrost a pro med.“

Starý včelař krytý kouřovou clonou vybírá úly. Včely marně brání své zásoby, zase se budou muset spokojit s obyčejným cukrem. Pérák je uhranutý závratnou geometrií vosku.

Děd vypráví traslavým hlasem:

„Včela není nic. Úl je všechno. Když si úl umíní, že je čas mít dítě, vyberou včely dělnice šest samičích larev a začnou je krmit mateří kašičkou. Jedině larva krmená mateří kašičkou vyrostе v královnu. Která královna z těch šesti se vylíhne první, musí ze všeho nejdřív ostatní nevylihnuté ubodat žihadlem k smrti. A když je tu nová královna, ta stará si vezme spoustu dělnic a odletí pryč, založit nový úl. Tomu se říká roj — a to je to dítě úlu. Včela není nic.“

Děda dá každému plástev medu a sám si taky jednu vezme. Všichni tři sají z vosku lesklý med, jsou od něj celí upatlaní a ještě si ho navzájem rozmazávají po tvářích. Chuť medu se jim propaluje do jazyka. Med je sladký stejně bolestně, jako přestat ho jíst... Děda pokračuje:

„Když je stará královna pryč, ta nová vyletí před úl. A za ní všichni trubci a každý se s ní spojí. A mrcouchají se jako o život, protože královna pak už nikdy s nikým, poprvé pro ni znamená naposled. Až do smrti si v sobě schovává semeno z toho dne. A pokaždé, když v ní uzraje vajíčko, buď mu dá trochu toho semene, aby ho oplodnila, nebo ne. Z oplodněných vajíček vyrostou samičky, to znamená buď dělnice, nebo výjimečně královny. Z vajíček jalových vyrostou samci čili trubci. Všechnu práci v úlu zastanou dělnice. Trubci jen žerou med a čekají na lásku, připravení, až jednou zase vyletí nová královna, jejich sestra,“ dodá stařík a tváří se přitom lišácky.

Cestou zpátky oba mlčí. Až doma nad plynojemem se Jitka zeptá: „Tak co mu říkáš?“

„Leopoldovi?“ Pérák se zamyslí. „Odpověděl mi na spoustu otázek, i když jsem se na nic neptal.“

KAPITOLA 21

ČTYŘMOTOROVÝ BOMBARDÉR HALIFAX S PLNÝMI NÁDRŽEMI se zvedá z dráhy letiště RAF v Tangmere těžce jako přežraná kachna. V jeho trupu sedí sedm československých výsadkářů a britský velitel akce. Někdo spí, jiný se modlí. Gabčík s Kubišem provozují sado-masochistickou hru „maso“. Po několika hodinách letu začne blikat červené světlo. Velitel otevře dveře a parašutisté jeden po druhém vyskakují. Bílé kaňky padáků se rozpíjejí na temné obloze.

Svítá.

Budí se celí ulepení od medu. Když se od sebe konečně odtrhnou, Pérák se olízne a prohlásí:

„Dnes Němce trochu roztrpčíme.“

Jitka se těší jako malé dítě: „Rozbijeme jim ten létající koláč, vid!“

Pérák zívne na souhlas a začne se oblékat.

Leží každý z jedné strany na vrcholu komínu továrny v Kolbenově ulici ve Vysočanech, odkud je přes Klíčov krásný výhled na letiště Werk I v Letňanech. Dalekohledem pozorují svůj cíl. Létající talíř právě nacvičuje střelbu na terč, tažený na laně za letadlem. Stačí pár dávek a terč je na cucky.

Jitka hlásí: „Výzbroj šest kanonů zapuštěných do trupu. Jsou rozmístěné po dvou kolem každé z těch divných děr. Podle výšlehů je odhaduji na Mauser MG 151, ráže 20 milimetrů. Ale jak to sakra může létat bez vrtule?“

„Ty motory jsou jako vodní turbíny, jen místo vody se do nich stříká zapálený benzin,“ vysvětluje Pérák. „Těmi divnými dírami, jak říkáš, nasávají vzduch a na opačném konci vydechují horké spaliny. Tím se

odstrkují vpřed, podobně jako raketa.“ Pérák ryje schéma létajícího talíře úlomkem cihly do komína:

„Ty turbíny má celkem tři, vzájemně posunuté o 120 stupňů. Vždycky pracuje jen jedna. Když potřebuje zahrnout, zapne turbínu, která je nejbliž k novému směru letu, a zastaví tu, která běžela předtím. Kabinu automaticky natáčí do směru letu elektromotor. Tím způsobem se může otočit skoro na místě, obyčejná letadla vůbec nemají šanci. Jediný problém je udržet ten krám ve vzduchu, to asi dělají ty oranžové opice, co jsme je viděli nastupovat.“

Jitka navrhuje: „Vplížíme se tam v noci a ten koláč vyhodíme do povětří.“

Pérák vrtí hlavou: „To by si ho postavili znova. Musíme dostat najednou koláč i povidla. Máš dárečky?“

Jitka kývne a potřeše síťovkou plnou pestrobarevných balíčků, ozdobně zavázaných stužkami. Pérák ji ovine paží, skrčí se ke skoku...

...a dopadne na vlnitý plech střechy hangáru. Do všech stran se rozlehne hlasité Krrrach!!!, ale v továrně všechno řinčí a hlomozí, takže si toho nikdo nevšimne. Rychle ze sebe strhají šedivé overaly a pod nimi se objeví šedomodré vycházkové uniformy Luftwaffe; Pérák má na límci červené výložky se třemi ptáčky ve věnci, čili hodnost Oberst Flakartillerie, Jitce musí stačit Leutnant s jedním ptáčkem nad snítkou. Po žebříku sešplhají dolů před hangár.

Na dveřích tu visí s německou důkladností vyvedený plán letiště i s popisky. Pérák zabodne prst na místo, kde je napsáno:

FLUGABWEHRZENTRALE

Pérák následovaný Jitkou vrazí do místnosti. Stojí tu na hlídce voják se samopalem, dva civilisté sedí proti sobě u obrovské kliky. Jakmile spatří Pérákovy nárameníky, všichni tři se vypnou do pozoru a vztyčí pravice. „Heil Hitler!“

„Heil,“ mávne Pérák nedbale, zatímco Jitka jen zasalutuje.

Pérák si samopalníka prohlédne od hlavy k patě a zatahá ho za nedopnutý knoflík uniformy: „Was ist das?“

Nešťastný voják si zapíná knoflík tak horlivě, že si ani nevšimne, když mu podříznou krk. Zbylým dvěma se zdá, že to byl příliš přísný trest za nedbalou výstroj, ale nic nenamítají, protože Jitka je drží v šachu namířenou pistolí. Pérák se spokojí s tím, že je omráčí klepnutím do hlavy, jsou to přece jen civilisté. Pak s Jitkou uchopí kliku sirény a roztočí ji. Jde to ztuha, ale jekot za tu námahu stojí.

Protiletectký poplach!

česky Protiletectká
ústředna

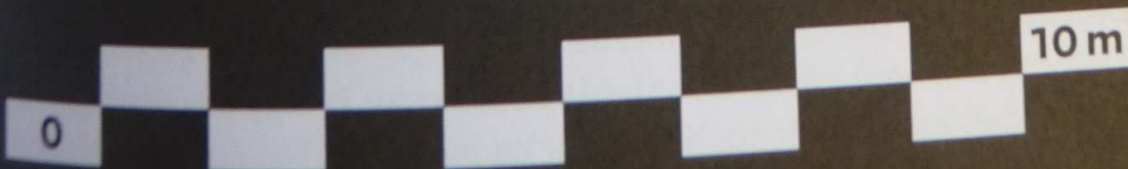
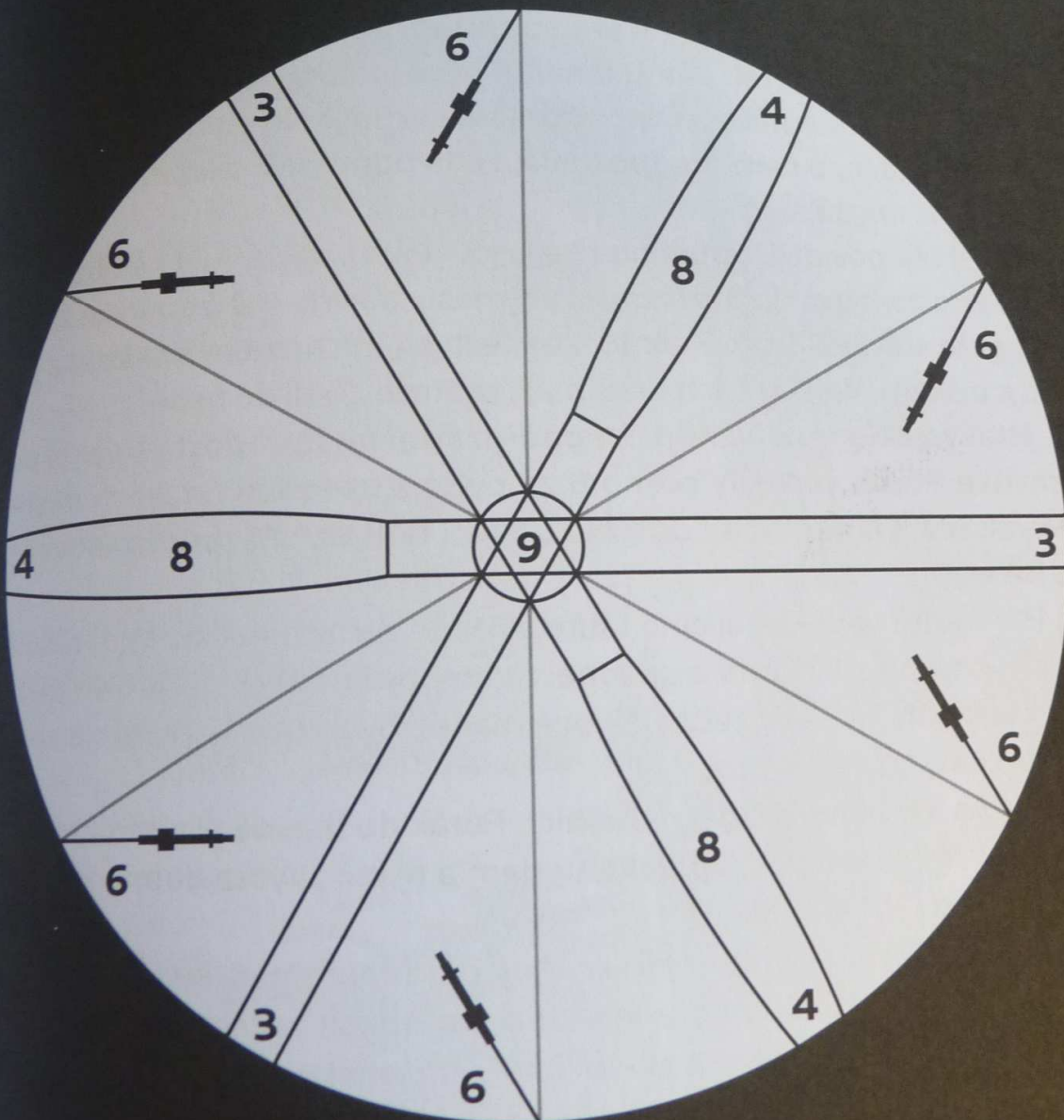
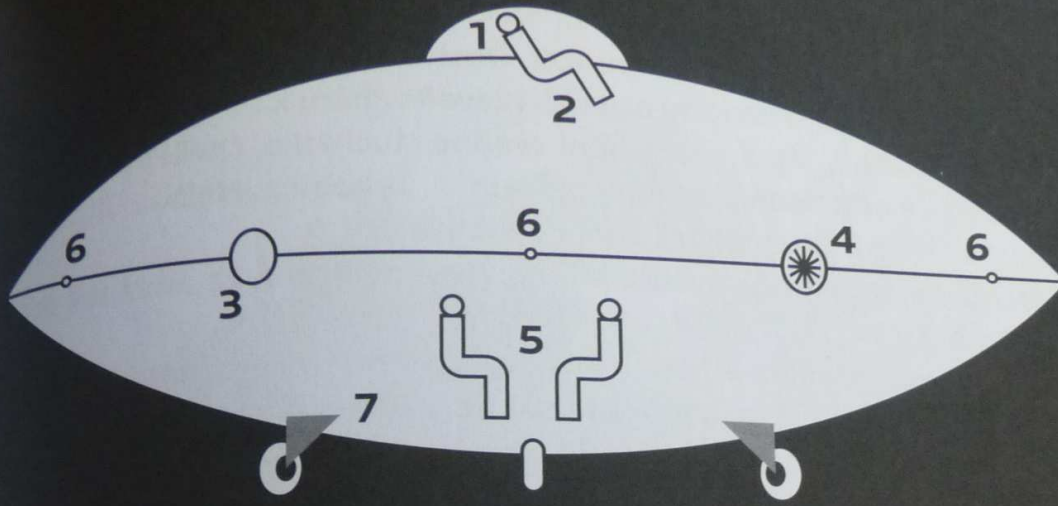
HAJLOVÁNÍ

Pro příslušníky
Wehrmachtu
a Luftwaffe bylo
zavedeno povinné
hajlování až na
podlézavý návrh
Hermannu Göringa
po zpackaném
atentátu na Hitlera
20. července 1944.
Do té doby většina
vojáků raději
salutovala.

Tajná zbraň Třetí říše
„Krautsuppenschild“

LEGENDA

- 1 kupole
- 2 křeslo pilota
- 3 otvory sání vzduchu
- 4 výfukové trysky
- 5 tumoraum –
stanoviště
tibetských mnichů
- 6 kulomety MG 151
- 7 zatahovací podvozek
- 8 motory Jumo 004
- 9 otočný ventil ve
středu křížení sacích
trubic, hřídelí pevně
spojený s kabinou,
při zatáčení ho
servomotor nastaví
vždy po směru letu

Zaměstnanci továrny se sbíhají do krytu, zatímco z hangáru vyrolují a odstartují dvě stíhačky Me 109. Obsluha strhne maskovací potah z protiletadlového kanónu a vytočí hlaveň vzhůru k obloze.

Zvoní telefon. Jitka bez váhání zvedne sluchátko, chvíli poslouchá, a pak řízně odpovídá: „Jawohl! ... Nein. ... Jawohl! ... Nein. ... Zum Befehl!“ a třískne sluchátkem zpět do vidlice.

Pérák se na ni podívá s uznáním: „Nevěděl jsem, že umíš tak dobře německy.“

„Vůbec ne,“ směje se Jitka. „Když mluvíš s Němcem, nemusíš rozumět. Stačí na každou lichou otázku odpovědět *ano*, a na každou sudou *ne*. Všichni Němci jsou totiž stejní, víš? Každý se tě první větou zeptá na něco, co už všichni vědí, třeba: Vyhlásili jste protiletadlový poplach? Druhou větou se chce ujistit, že jsi správně rozuměl jeho otázce číslo jedna, takže ji jenom obrátí, například: Nespustili jste sirénu omylem? Třetí větou ti nařídí něco, o čem se nediskutuje, například: Jakmile nálet skončí, nahlašte škody! No a čtvrtou větou ti nabídne něco, o čem předpokládá, že to odmítneš, jako Potřebujete posily? A tak dále...“

Jak si tak povídají, doběhnou ke krytu. Pérák nastartuje nejbližší nákladák a zacouvá do dveří krytu, aby nešly otevřít. Pak zamíří ke kanónu, je to slavný 88mm Flak 18, ze všech stran chráněný hradbou z pytlů s pískem. Vojáci si jich nevšímají, protože civějí do nebe.

„Hlavy zakloněné vzhůru se podřezávají nejlíp,“ pochvaluje si po chvíli Pérák. Mrtvoly přehodí za pytle a usednou na jejich místa. Pérák otáčí kolečky, až dostrká létající talíř do středu zaměřovače, a BÁÁÁK!

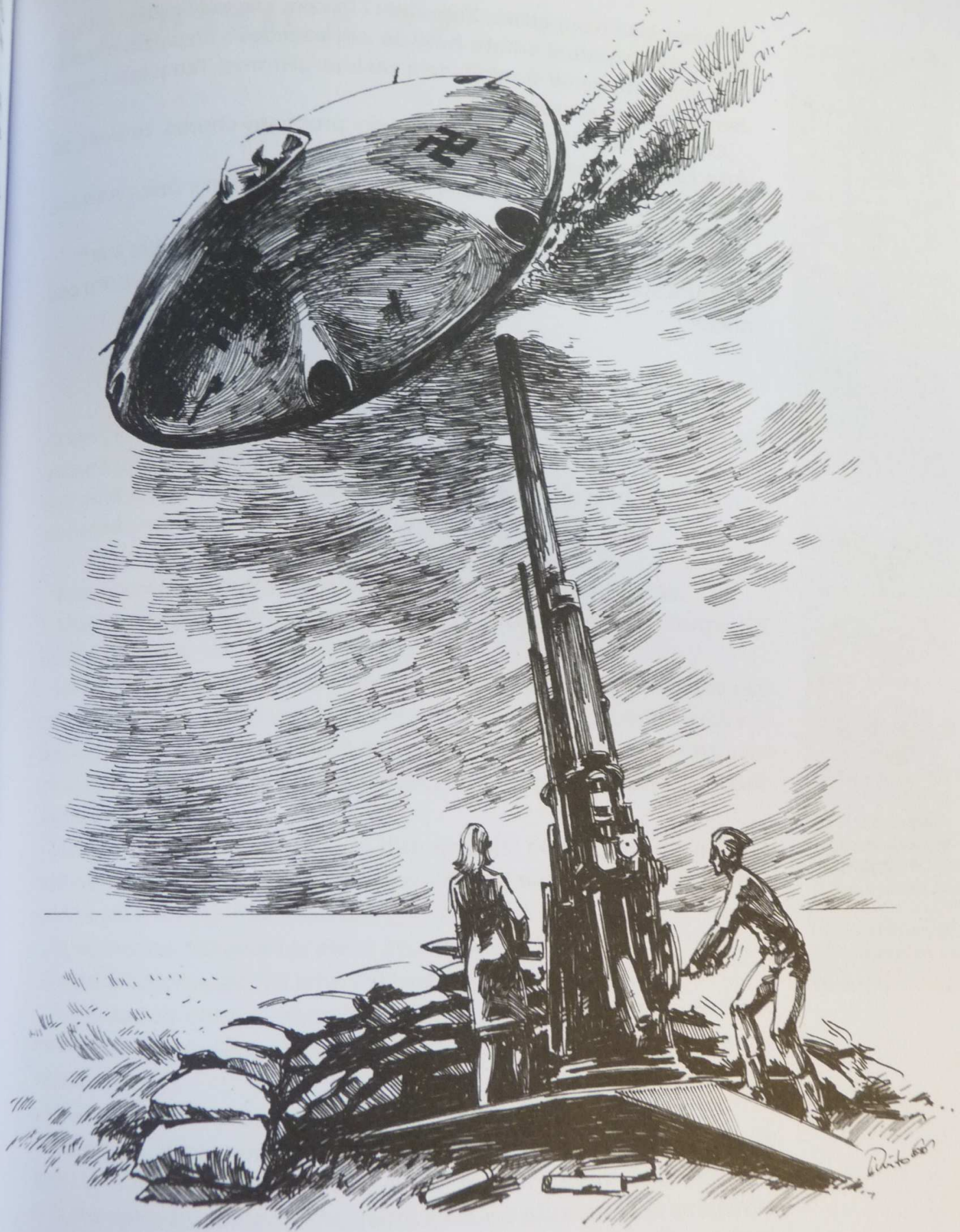
Pár metrů vedle létajícího talíře vykvete černý obláček, stroj zakolísá, kus trupu se vylomí a upadne. Schreitová nadává, až se sklo pilotní kabiny třese. Talíř začne divoce manévrovat, trhaně poletuje sem a tam jako splašený mol.

Kanón vyplivne kouřící nábojnici, Pérák do hlavně plavmo zasune novou. Jitka sleduje cíl dalekohledem a hlásí: „Výška dobrá, kousek předsadit!“ PRÁÁÁSK!

Další výbuch, tentokrát jen kousek před talířem. Střepiny se sykotem vykusují v plášti díry, z jednoho motoru se začne kouřit. Schreitová se už vážně naštvě a sklopí talíř k střemhlavému náletu na flak. Z obou kanónů chrlí vražedný oheň.

Palba talíře jako dva neviditelné pluhy přeorává zemi blíž a blíž ke flaku, ale Pérák dál chladnokrevně zaměřuje. BUMMM-ŽAHHH!!!

Talíř chytil přímý zásah a rozletěl se na kusy, jen Schreitová se v poslední chvíli katapultovala a teď visí na padáku, maličká a bezmocná

...Pérák otáčí kolečky, až dostrká létající talíř do středu zaměřovače...

Nr. 5. 835 Silber 3.00

Nr. 10. Neusilber 2.50

Nr. 20. Neusilber 2.50

Nr. 30. Neusilber 2.50

Nr. 40. Westwall 3.00

Nr. 50. WH Neusilber 3.00

Nr. 60. Neusilber 2.50

Nr. 70. Neusilber 3.00

Nr. 80. Role Augen 3.00

nejlevnější
imitace prstenů

UNIFORM-DEGNER
Berlin, Saarlandstr. 105

Zásilky na frontu

jen při zaplacení předem!

jako semínko pampelišky. Zato Jitku i Péráka zasypaly kouřící měkké kusy jakési smrduté hmoty. Když se z ní konečně s ohavným mlaskáním vyprostí, Pérák si odplivne a zakleje: „Hrome! Ten létající koláč není vyrobený, ale rostlý! Je to...“

„Choroš,“ doplní ho Jitka. „Ďábelsky přehnaný choroš. Je vidět, že Říše začíná mít nedostatek kovů.“

K bráně továrny se řítí kolona obrněných vozů a ten v čele vyrazí bránu. SS-mani ještě za jízdy seskakují a zběsile střílejí.

Pérák Jitku dlouze políbí. „Dnes to byla čistá práce. Dobře stát!“

„Dobře stát!“ zdraví Jitka, ale to už povyk Němců mizí hluboko pod nimi.

KAPITOLA 22

SLUNCE ZAPADÁ ZA PRAHU, A PŘESTOŽE UŽ ZMIZÍ ZA DOMY, vypadá to, jako by dál zapadalo v nich; dosud jasná okna postupně oslepuje zatemnění a město na sebe přijímá odstín ještě černější než samotná tma.

Tmou zazní cvaknutí a na stropě se rozsvítí červená žárovka.

Mladý technik v bílém plášti nedbale oblečeném přes uniformu SS máchá pinzetou fotografií ve vývojce.

Na povrchu papíru vyvstává obraz; nejprve se to podobá vzniku vesmíru, pak vykuchaným vnitřnostem a nakonec se to promění v Péráka klátícího Valkýru na záchodové míse. Technik fotografii protáhne ustalovačem a ještě mokrou ji podá Valkýře, ta si ji prohlédne a zahodí: „Tahle ne.“

Technik ve zvětšováku posune film na další políčko, exponuje a ponoří do vývojky další papír. Přitom si Valkýru prohlíží střídavě na fotografii a před sebou. Pak prohodí:

„Vy si snadno získáváte přátele, že, slečno?“

Jakmile Valkýra zachytí jeho chlípný pohled, zpraží ho:

„Na to zapomeňte, Unterscharführere. Pouze jsem plnila rozkazy, rozumíte? Bylo to tak národně socialistické, jako bych podržela samotnému Vůdci.“

Valkýra roztrhá i druhou fotografii: „Tahle taky ne.“

Technik vytáhne pinzetu z misky a pokusí se v ní skřípnout Valkýře prsní bradavku. Nadžena mu bleskurychle zkroutí ruku za záda, ječí, cí hlavu potře bromidem stříbrným, za vlasy přitáhne pod zvětšovák, osvítí dalším snímkem, ráchá ho ve vývojce, dokud nepřestane pouštět bubliny, a po krátkém nádechu ho ještě dorazí ustalovačem. Pak

technika oklepe, zvedne a pečlivě studuje snímek na jeho obličej. Konečně je spokojená.

„Ta se mi líbí. Do zítřka vyrobíte tisíc kopií a osobně se postaráte, aby je nabízel každý *beschissener* prodavač pornografie v Praze, jasné?“

Generalfeldmarschall

SUMATRA-SANDBLATT-SPEZIALMARKE
FEINWÜRZIGER ART

10 · 12 · 15 · 20 · 25 · 30 · 40 PF

← KISTEN Z 50 STÜCK →

KIST. Z 25 ST

KIST Z 20 ST

*Eine glückliche Mischung von delikater Würze
und großer Feinheit gibt diesem neugeschaffenen
Sortiment den Charakter vorbildlicher Qualität.*

OTTO BOENICKE

BERLIN W8 • Französischesstr. 21 - Ecke Friedrichstr.

KAPITOLA 23

KONEC ROKU SLAVÍ KAŽDÝ PODLE SVÉHO GUSTA...

Území nikoho na německo-sovětské frontě před Moskvou.

Už se šepčí, že je hrozná zima. Německý voják na hlídce ve směšně dlouhém kabátě, celém varhánkovatém, jako by z něj lezly kosti, na rameni pušku s nasazeným bodákem. Fricek přešlapuje, úpí a vzdychá, potřebuje totiž strašně močit, ale bojí se. Nakonec to nevydrží, vyhrne kabát, rozepne poklopec, vysouká chladem scvrklý úd a uvolní příslušné svaly.

Začátek zlatého oblouku zmrzne ještě dřív, než se stačí dotknout země. Led se probíjí výš a výš proti proudu moči, až vrazí do pyje, který postříbří jinovatkou, a postupuje dál. Voják ještě stihne zvednout koutky rtů do grimasy neskonalé úlevy, načež zmrzne. A tak tam stojí dál, vítr ho jemně převažuje z jedné nohy na druhou, opřený o jiskřivou parabolu urinátu.

Karinhall, sídlo rodiny Göringovy.

Takového silvestra ještě nikdo nezažil, a se zažíváním to dnes bude vůbec těžké: Všechno vybavení včetně nábytku je totiž jedlé.

Koberce tkané z různobarevných vláken taveného cukru, židle sklížené ze suchých salámů, měkká křesla vyřezaná z paštiky. Na řetězech klobás, jitrnic a vuřtů visí lustry z vepřových půlek, nesoucí stovky máslových svící. V marcipánovém krbu praskají čokoládová polena. Podlahu pokrývají parkety z tvrdých sýrů tří barev, sestavené do složitých geometrických vzorů: první je britský Wensleydale, bledý jako slonová kost v měsíčním světle, druhý francouzský Abondance, zářící ohnivou žlutí, a třetí norský Gudbrandsdalsost Heidal, vyzrálý

do kávově hnědého odstínu. Fontána uprostřed stříká nekonečný proud kaviáru. Rozlehlost sálu ještě zvětšují zrcadla z vyleštěných plátů špeku.

Stráže přísně dbají na to, aby nikdo neujídal, avšak hladoví hosté stejně tu a tam tajně kousínek unímnou, drobeček uštípnou, malinko si zobnou.

Rozhrne se opona a na pódium dlážděné z bochníků chleba vystoupí čtveřice neuvěřitelně vyzáblých chlapíků ve fracích. Ukloní se a kručením žaludků brilantně zahrají Horst-Wessel Lied. Povzbuzeni bouřlivým potleskem přikručí ještě Charpentierovo Te Deum a klidí se ze scény.

Zřízenci doprostřed jeviště přitlačí na vozíku třímetrový alpský roh. Chopí se ho rozložitý Tyrolák a zaduje rozvernou melodii. Prsatá blondýna vedle něj k tomu zpívá a na konci každé sloky jódluje:

*Krávu podojím, tropím atropin,
lokám kofein, po něm dobře spím.
Alkaloidýýýýý... alkaloidýýýýý... alkaloioi-loioi-loioi-loioidý.*

*Ráno se vzbudím, kouřím nikotin,
šnupám kokain, zírám do krajin.
Alkaloidýýýýý...*

*Hořké jak chinin je žít bez vidin,
když dojde morfin, hned se rozbrečím.
Alkaloidýýýýý...*

Přichází zlatý hřeb večera.

Na chlebové pódium se belhá stařeček s letopočtem 1941 namalovaným přes záda. Z opačné strany přichází mladík, nahý až na bederní roušku s číslicí 1942, nese samopal MP 40 natřený kočičím zlatem. Kolem ramen ho objímá sám říšský maršál Göring, podobný sudu ležáku zahalenému v purpurovou tuniku, po vzoru římských triumfátorů vyšívanou zlatými palmovými ratolestmi. Na každém prstu má navlečené nejméně dva prsteny, různých náramků, náhrdelníků a dalších šperků nepočítaně.

Hosté zuřivě tleskají. Göring po chvíli naznačí, aby ztichli, a promluví:

„Dámy a pánové, drazí soukmenovci. Ten rok 1941 vypadal ze začátku docela slibně, ale nakonec se nám nějak zmrvil. Doufejme, že ten nový bude lepší.“

JÓDLOVÁNÍ

Typicky jihoněmecká alpská zpěvní manýra. Spočívá ve výskotu, při němž hlas přeskakuje z rejstříku prsního do hlavového. Původně sloužilo k zahánění vlků a divé zvěře vůbec. Sehrálo rovněž významnou, i když dosud ne zcela objasněnou roli při vzniku nacismu.

Göring ukáže na obrovské hodiny na zdi. Velkou, malou i vteřinovou ručičku nahrazují různě veliké kýty; totiž hovězí, vepřová a zaječí. První dvě už ukazují dvanáct, třetí se k nim blíží. Posledních deset vteřin Göring odpočítává nahlas a všichni se k němu přidají:

"Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna, už!"

Göring pokyne mládenci-novému roku, ten stiskne spoušť a dlouhou dávkou prostřílí starý rok jako řešeto. Dědoušek uklouzne po vlastní krvi, hosté propadají panice a prchají do mrazu. Jedlý nábytek se začne teplem bortit, rozpouštět, zasmrádat, rozkládat a kazit.

Göring se chichotá, až mu sádlo vlaje.

KAPITOLA 24

HERRENVOLK

Lidi, kteří jsou rasově dobří a dobře smýšlející, můžeme poněmčít. Jejich protipóly, rasově špatné a špatně smýšlející, musíme dostat ven. Na východě je mnoho místa. Potom zůstává jen střední vrstva, kterou musím přesně přezkoušet. Dobře smýšlející a rasově špatné nasadíme na práci někde v Říši a postaráme se, aby neměli děti a aby se dál nerozvíjeli. Ale necukejte hlavou, vždyť to všechno je pouhá teorie. Zbývají rasově dobří, špatně smýšlející. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž to je rasově kvalitní vůdcovská vrstva. Zkusím je usídlit do Říše do čistě německého prostředí, poněmčít je a převychovat, nebo když to nepůjde, je nakonec postavit ke zdi. Nemohu je

NA PÉRÁKOVĚ DOUPĚTI ZAČÍNÁ BÝT ZNÁT ŽENSKÁ RUKA: JE TU uklizeno a čisto, zbraně, trhaviny i přístroje srovnané do úhledných hromádek. Na zemi stojí bronzová Führerova busta, jíž kdosi shora navrtal lebku, takže teď slouží za podstavec vánočního stromečku. Na vysílače stojí vyřezávaný dřevěný betlém. Sedí u ní Jitka se sluchátky na uších, tužkou bleskurychle hází na papír zachycená písmena. Pak pracuje s kódovací mřížkou. Nad výsledkem vrtí hlavou a zkouší to ještě jednou, ale vychází jí stále stejná zpráva. Nakonec ji několikrát podtrhne tužkou a nahlas řekne:

„Chystá se atentát na Heydricha.“

„Ale to měl být přece atentát na ministra školství a národní osvěty Moravce, toho slizkého zrádce!“ diví se Pérák.

„To měl,“ přikyvuje Jitka. „Jenže Beneš si teď v Londýně z ničeho nic umanul, že to bude Heydrich. Mají to udělat výsadkáři. Už jsou někde tady.“

„No konečně proč ne,“ pokrčí Pérák rameny. „Heydrich je taky arcisvině. Ale něco se mi na tom nelíbí. Miláčku, jen si někam skočím a hned jsem zpátky.“

Pérák se odrazí...

...a dopadne na nádvoří zámku Panenské Břežany, hned vedle protektorova elegantního šedozeleňého kabrioletu Mercedes-Benz 320. Heydrichův osobní řidič SS-Oberscharführer Klein sehnutý pod otevřenou kapotou cosi spravuje na motoru. Pérák kapotu nadzvedne a prudce přirazí, bezvládné Kleinovo tělo odtáhne do garáže a po chvíli se odsud vrátí převlečený do uniformy SS.

Heydrich přichází zabraný do nějakých spisů. Nedbale klesne na sedadlo a klepne jelenicovou rukavicí do dveří na znamení, že se má jet.

Pérák poslušně zavře kapotu, sedne za volant a nastartuje.

Když auto sviští po silnici plnou rychlostí, Pérák pustí volant, vyskočí, dopadne na sedadlo vedle Heydricha a poklepe mu na rameno. Říšský protektor na něj překvapeně zazírá a sáhne po zbrani, ale Pérák luskně a parabellu mu v ruce shora dolů rozkrojí jako opečený špekáček.

Z dálky se vynoří zatačka.

Heydrich zasune zbytky pistole zpět do pouzdra, s ledovým klidem ukáže na cestu a lámanou češtinou pronese: „Měl byste raději řídit, Der Sprungfedermann!“

Pérák vytáhne z kapsy policejní želízka, jeden konec zaklapne Heydrichovi kolem zápěstí, druhý k držadlu na dvířkách a chystá se vyskočit za jízdy.

Zatačka se blíží jako háček uvázaný na konci šňůry.

Heydrich si volnou rukou zapálí cigaretu: „Děláte velkou chybu, Herr Sprungfedermann. Já nejsem váš nepřítel. Pokud zemřu, vyhyne celý váš český národ.“

Pérák přeskočí za volant, zahne na tichou lesní cestu a vypne motor. Do ticha tiká rozpálený kov chladiče.

Pokyne Heydrichovi, aby pokračoval. Ten se nedá pobízet: „Vůdce je šílenec. Nebo není šílenec, ale pracuje v cizích službách proti Němcům. Ještě nevím, co z toho je pravda. Já nechci vyvraždit všechny Židy. Já nechci válčit proti celému světu tak dlouho, dokud neprohraje všechno. Už mám dost důkazů. Dám Hitlera zatknout, bude odsouzen a ve vězení se oběsí. Vyhlásím konec kultu osobnosti, strana se očistí od fanatiků a válečných zločinců. Uzavřeme mír bez dalších územních požadavků, obsazeným státům dáme autonomii. Obětem největších přehmatů se omluvíme. Některé dokonce odškodníme. Zavřou se koncentráky, alespoň ty nejhorší. Vyhlásíme nacismus s lidskou tváří.“

Heydrich se odmlčí, cvrnkne nedopalek cigarety po zvědavé veverce a pokračuje: „Když mě zabiješ, Hitlera nikdo nezastaví. Evropa se rozpadne a bolševičtí barbaři budou v troskách tančit kozáčka.“

Pérák odšroubuje víko nádrže, rozhlédne se, z blatníku strhne trojúhelníkovou vlaječku SS a nechá ji nasáknout benzinem. Vytáhne křabičku sirek a zaštěrchá. Pak Heydrichovi odpoví:

„To by byla právě ta nejhorší možnost. Vy Němci musíte prohrát všechno. Vám je nutné tak hrozně rozkopat prdel, abyste už nikdy nemohli nic posrat. Po první světové válce si mysleli, že vám stačí zakázat armádu. Jenže uběhlo jen dvacet let a vy jste zase začali válčit. Na vás se musí jinak. Buď musíme celý německý národ vykastrovat,

vysídlit, neboť by tam vytvořili vedoucí vrstvu, která by se obrátila proti nám. Kdy se to uskuteční, musí rozhodnout vůdce. Ale plánovat a shromáždit materiál, to můžeme už začít... (z tajného Heydrichova projevu k nacistickým pohlavárům protektorátu 2. října 1941)

Zajímavé je, že většina českých odbojářů měla německá jména. Například Arnošt Heidrich, člen vedení odbojové organizace ÚVOD, jenž mj. několikrát vysilačkou žádal Beneše o zrušení operace Anthropoid. Představuji si to asi takto (rozhovor samozřejmě probíhá pomocí šifrovaných zpráv, vysílaných morseovkou): „Nesmí být zabit Heydrich, Heidrich.“ „Pozor, poslední slovo zprávy jste opakovali dvakrát, Beneš, Beneš.“ „Opakuji, zrušte atentát na Heydricha.“ „Kdo to chce?“ „Zde Heidrich.“ „Arnošte kušuj, nebo tě dám zastřelit taky. Tvůj Eda.“

REICHSSHERZ

„V německých dějinách byly Čechy a Morava vždy srdcem Říše. Tento prostor má pro Německo osudovou dynamiku. Odsud přicházely rány dýkou smrtelně ohrožující Říši. Avšak Čechy a Morava mají zároveň rozhodující podíl na pozitivním plánování dějin. Nekonečná, dějinná a osudově rozhodná vůdcovská síla Adolfa Hitlera dnes tuto nepřátelskou základnu přetváří v pevnost pro náš boj proti bolševickému nepříteli.“ (z tajného projevu R. Heydricha k nacistickým pohlavárům protektorátu 2. října 1941 v Praze).

ale na to nikdo nemá žaludek. Nebo vás vykrmit, abyste se ze samého sádla nemohli ani hnout.“

Heydrich sleduje každý Pérákův pohyb, ale na své pokerové tváři nedá znát žádné pohnutí: „K tomu ovšem vy Češi už nebudete mít možnost. Hitler vás totiž beze zbytku vyhladí. Víte, proč vaší směšné protektorátní armádě nedovolí bojovat po boku Říše? Bojí se, že přeběhne k nepříteli, stejně jako za minulé války ti, legionáři. Ne proto, že by posílila nepříteli, ale aby z jeho smrtícího stisku neunikla ani troška genetického materiálu Čechů...“

Já vám nabízím přežití, a navíc i podíl na moci. Z Protektorátu vytvořím ústředí celé Říše, panství SS. Ta lepší část Čechů dostane šanci bojovat za Říši, ta horší se stane služebníky.“

„O takovou moc nestojím“ odsekne Pérák, ale sirky zastrčí do kapsy. Heydrich pokračuje: „Prostě si vyber: buď se mnou živijó, nebo s Hitlerem kaput.“

Pérák je už zdá se drápkem chycený: „A jak ho chceš zatknout, když je pořád buď zalezlý v tom svém bunkru Wolfsschanze, nebo obklopený gardou?“

„Počkám si, až bude sám. Čtvrtého června má letět jen s maršálem Keitelem a dvěma tělesnými strážci do Finska, blahopřát tomu starému paprikovi maršálu Mannerheimovi k narozeninám. Zatímco bude hýkat na recepci, mé komando obsadí jeho letadlo. Až nastoupí, bude zatčen a vysazen na Gestapu tady v Praze, kde jsem absolutním vládcem.“

„Proč ti mám věřit?“ ptá se Pérák.

„Proč bych ti lhal?“ odpoví Heydrich drze a křivě se na Péráka pouštěje. Ten si nerozhodně hází klíčkem od železek na dlani. Nakonec ho hodí Heydrichovi do klína a odskáče.

Heydrich si odepne pouta a vytáhne zlatý zapalovač zdobený lebkou a runami SS. Uniforma nasáknutá benzinem přitom neslušně mlaská. Škrtně kolečkem zapalovače, ale ten nechytí. Heydrich se cynicky zachechtá a zapalovač zase vrátí do kapsy.

KAPITOLA 25

PÉRÁK SE NEDOKÁŽE ROZHODNOUT, ZDA HEYDRICHOVI VĚŘIT, nebo ho zabít, nebo obojí. Možné budoucnosti mu v myšlenkách vyrůstají jako šlahouny bambusu, které mu hrozí roztrhat mozek na kusy.

Z čirého zoufalství skočí na radu k dědečku Leopoldovi, ale úly na kraji lesa jsou vyvrácené a ohořelé. Na místě Leopoldovy chalupy stojí luxusní chata v alpském stylu. Na štítu má nápis velkými písmeny:

HEILUNGSSCHULE – ŠKOLA HAJLOVÁNÍ

Vedle bliká z neonových trubic vyvedená postava, která v pravidelném rytmu zvedá a zase spouští ruku.

Pérák opatrně nakoukne oknem dovnitř. Ve velkém sále stojí asi deset studentů různého pohlaví i věku: Jsou tu hned tři pánové, kteří si pletou strany. Na levé ruce má každý inkoustovou tužkou napsáno NEIN, na pravé JAWOHL. Přesto si nejsou jistí, a pokaždé zvednou nejprve levici, nebo dokonce obě paže naráz. Dále je tu dáma s obrovskými ňadry. Jakmile zahajluje, prsa se jí převalí na opačnou stranu, což ji zcela vyvádí z rovnováhy. Pak pan Pomalý, jemuž všechno dlouho trvá, takže než dohajluje, odkrví se mu ruka, a pan Tuhý, který neumí hajlující ruku pěkně napnout, nýbrž ji všelijak kroutí do pařátku. Pak uhrovitá slečna, která nedovede udržet hajlující prsty při sobě, nýbrž je hystericky roztahuje do stran. Pak pán, kterému se ruka neovladatelně třese, jiný pán, kterému při každém hajlování křúpne v zádech, takže nemůže stáhnout ruku zpět, a nakonec zrzka, která z hajlování dostává škytavku.

Na tabuli je křídou nakreslený správný postoj při hajlování zepředu i z boku, se všemi svaly, které se do úkonu zapojují. Vedle tabule stojí lidská hajlující kostra a stoleček s gramofonem na kliku. V přístroji se

otáčí deska, patrně s nějakým projevem dr. Goebbelse, je však už tak ohraná, že není rozumět ani slovu, kromě hromového „Heil Hitler!“ na konci věty. Jakmile jehla gramofonu dorazí na toto místo, gumička přivázaná k přenosce ji strhne o několik drážek zpět, čímž je zajištěno stále se opakující hajlování.

Heilmistr oblečený do saka od fraku a kožených jezdeckých kalhot předvede vzorové zahajlování se sraženými podpatky, pak sejde ze stupínku a prochází mezi studenty. Tu někomu poopraví držení těla, ondy jinému vrazí facku.

Pérák zaťuká na okno, heilmistr na něj zamává a vyběhne ven.

„Račte si přát, vašnosti?“

„Tady bydlel pan Leopold. Byl to včelař. Co se s ním stalo?“

Heilmistr nasadí smutný výraz. „Starý pan Leopold zesnul, je mi líto. Okamžiček...“

Běží zpět do sálu, prolétne mezi studenty jako velký zlý motýl, seřve pana Tuhého, až se mu ruka ještě víc zkroutí, rozdá několik facek, brečící kozatce zapne podprsenku a už je zase zpět. Když si všimne, jak na něj Pérák zahlíží, vlídně se usměje: „Nemyslete, já nejsem žádný surovec. Ale oni to tak mají rádi.“

Pérák si tiskne prst ke rtům: „Pssst...“

Heilmester hlaholí: „Nebojte se, nerozumějí ani slovo česky. To jsou samí Němci. Češi totiž moc nehajlují, ale když už, tak jim to jde jedna radost. Já jsem taky Čech. A žádný nacista. Ale tahle práce mě zatraceně dobře živí.“

Pérák se snaží dostat zpátky k tématu: „A pan...“

„Jo pan Leopold, to je moc smutná historie. On se mu zrovna rojil úl, víte, z toho vám včely úplně zdivočejí, a zhasla mu dýmnice, nebo jak se to jmenuje, zkrátka ten prevít, co se z něj kouří. No a on se nechránil, ani masku neměl, prostě nevěřil, že by mu ty jeho včelky ublížily. Dostal asi tisíc žihadel, povídali, když ho našli, že byl oteklej jako pod lupou. Dědice neměl, tak jsem to tady koupil a zařídil si tenhle podnik. A teď mě račte omluvit, studenti čekají.“

Heilmester potřese zmatenému Pérákovi rukou a rozběhne se zpět do třídy s novou dávkou řevu, nadávek a facek. Pérák ještě chvíli okouní u úlů, pak se rozběhne a skočí směrem na Prahu. Cestou přistane na pasece kdesi uprostřed lesa. Zarazí se, protože asi deset kroků před ním stojí nádherný statný jelen. Odbojář s jelenem si navzájem dlouze hledí do očí, ani jeden se nepohne. Pak ale začne přšet a jelena do paroží uhodí blesk. Pérák se vrátí domů s jelení kýtou přes ramena.

KAPITOLA 26

PO DLOUHÉM ROZMÝŠLENÍ JITCE SVĚŘÍ SVŮJ PLÁN: „ROZHODL jsem se, že budu Heydrichovi věřit. Nechám ho žít, aby mohl svrhnout Hitlera.“

„To by sis měl ale pospíšet, přesně za hodinu na něj výsadkáři spáchnou atentát.“

Pérák vyskočí z postele a zběsile rychle se obléká.

„Počkej tu na mne, slibuješ?“

Jitka mu slíbí, že nikam nepůjde, a Pérák odsviští.

Jako správná žena se ale začne nudit. Zkouší číst knížku, a hned ji zahodí. Tančí sama se sebou excentrické tance. Dostane chuť na kávu, leč plechovka je prázdná. A Pérák se pořád nevrací. Jitka ví, že sliby se mají plnit, nakonec však vzpurně hodí hlavou, oblékne si kabát a ze skříňky vytáhne gumové přísavky. S jejich pomocí pak sleze po kouli plynojemu dolů a zamíří k nejbližší kavárně.

Číšník pravou kávu nemá, zato jí nabídne kokain, a když Jitka nechce, tak alespoň pornografické fotografie. Jitka vrtí hlavou, avšak pohledem na hanbatých obrázcích přece ulpí, sice jen kratičko, ale stačí to, aby v růžovém propletenci poznala kousek Péráka. „Ukažte, dobrý muži, já si ty čuňačinky přece jen vezmu.“

Vrazí chlapovi hrst bankovek a posadí se s obrázkou za stůl. Po tváři se jí koulejí obrovské slzy. Po chvíli se uklidní, vytáhne malé kulaté zrcátko a přepudruje si nos.

Ze zatáčky v Kobylisích se vynoří černý mercedes. Když ho uvidí paratista Valčík, pošle znamení zrcátkem. Heydrich sedí vpředu vedle řidiče Kleina, oba si udělali pohodlí a černá saka uniformem SS mrskali na zadní sedadlo.

MERCEDES

Nejářijštější ze všech árijských automobilů. V mercedesu jezdil Hitler i všichni pohlaví Třetí říše, v mercedesu jezdilo Gestapo. Nacisté by jistě žaslí, že se jejich milovaná značka jmenuje po Češce. Byla to krásná Adrienne Manuela Ramona Jellinek, něžně přezdívaná Mercédès (16. září 1889 Vídeň – 23. února 1929 Vídeň). Její tatínek Emil Jellinek, konzul Rakouska-Uherska ve Francii a prodejce aut, po ní roku 1899 pojmenoval vůz firmy Daimler a nové jméno se ujalo.

Číšník nese Jitce panáka rumu, ta ho do sebe hodí jediným plynulým pohybem a vrátí zpět na ták.

Gabčík vytáhne z aktovky samopal Sten zakrytý senem, natáhne závěr. Vyběhne na silnici před příjíždějící kabriolet, namíří na Heydricha, stiskne spoušť – a nic. V závěru se zadřel kus sena. Gabčík zoufale znovu a znovu lomcuje závěrem.

Jitka do sebe souká dalšího panáka.

Heydrich zařve řidiči do ucha: „Halt!“ Mercedes se skřípěním brzd zastaví těsně před Gabčíkem, znak na chladiči jemně cinkne o samopal. Heydrich vytahuje z pouzdra pistoli Parabellum a vychutnává si koňak děsu v Gabčíkových očích. Mezitím však Kubiš, schovaný za rohem, hodí bombu. Sice trefí jen zadní kolo auta, ale plastická trhavina i tak udělá kus práce. Výbuch odstrčí těžký vůz do příkopu a rozbije okna tramvaje příjíždějící v protisměru. Esesácká saka vyletí na trolej. Tramvaj prudce zastaví. Když se rozptýlí kouř, Heydrich vypadá jako z grotesky: má očouzený obličej, kouří se mu z uší, ale jinak se zdá nezraněný. Zato Kubiš chytil pár střepin do tváře a má obličej plný krve.

Jitka hodí na stůl pár bankovek a odchází z baru.

Gabčíkovi se konečně podařilo vytáhnout ze závěru seno a jeho Sten-gun zarachotí. Vtom na scénu dopadne Pérák a mávnutím ruky od samopalu usekne zásobník. Přitáhne si Gabčíka pod krkem a naléhavě mu šeptá přímo do ucha:

„Nechte Heydricha na pokoji.“

„Táhneš to s náckem?“ odvětí parašutista nepřátelsky.

„Ty jsi jen figurka. A z nepřítele vidíš jenom přední řadu. Tuhle partii pochopí jen hráč, který přehlédne celou šachovnici. Nechci vám ublížit, válčím na vaší straně. Utečte, budu vás krýt. Ale Heydrich musí žít.“

Pérák si koutkem oka všimne, že Klein míří na Kubiše. Rozhlédne se po něčem příhodném, pak z kroužku na chladiči mercedesu vytrhne trojčípou hvězdu a vrhne ji jako šuriken. Špice se zasekne Kleinovi do ruky, ten zařve a pustí zbraň. Kubiš se konečně vzpamatuje, sedne na kolo, ranami hustilkou si proklestí cestu davem čumilů a zmizí.

Ujet se chystá i Gabčík, jenže Heydrich se mezitím probral a začne po něm střílet. Gabčík se musí krýt za sloupem. Pérák neví, kam dít

PARABELLUM
Legendární pistole konstruktéra Georga Lugera P08, zvaná Parabellum. Přezdívka pochází z latinského „si vis pacem, para bellum“ čili „když chceš mír, chystej válku“, což je pěkná parabola německého způsobu myšlení. Tu moudrou větu napsal Renatus Flavius Vegetius ve spisu *Epitoma rei Militaris* (Nárys vojenského umění).

skočit. Vrazí Heydrichovi takovou facku, že se říšský protektor zastaví až o zábradlí na kraji silnice. Gabčík toho využije a uteče směrem do kopce.

Pérák zastaví první vůz, který jede kolem. Je to rozhrkaná dodávka naložená leštidlem na obuv. Krvácející Heydrich se bolestí převaluje v plechovkách a brzy je celý od viksu. Auto po chvíli píchne pneumaticku a Pérák raněného přeloží na další nákladák, tentokrát plný slepic. Když konečně dorazí do nemocnice Na Bulovce, Obergruppenführer vyhlíží, jako kdyby ho lynčovali. I bez uniformy je celý černý a obalený peřím. Pérák diskrétně mizí.

Jakmile zjistí Heydrichovu totožnost, nemocnici obsadí oddíl SS. Všechny pacienty odvezou pryč, okna zabílí proti ostřelovačům, na střechách rozmístí kulometry.

Protektorátem se valí vlna strachu.

PROTEKTORÁT

Během 6 let okupace Němci zavraždili přibližně 70 000 Čechů, tedy 1 % národa. Bohužel zahynuli právě a jedině ti nejlepší, kdo se nesklonili, ti, kdo měli vůli a odvahu bojovat, po německu řečeno „vůdcovská rasa“. Tato elita nevyrostla na zelené louce první republiky, národ si ji pečlivě pěstoval a třibil celá tisíciletí. Stejně dlouho bude trvat, než bude tato ztráta zcela nahrazena. Jedině proto, že tito lidé (i jejich potomci) tu chyběli, nastaly politické tragédie v roce 1948 a 1989. Vyvraždit 70 000 nejlepších Čechů bylo strašné. Ovšem nejhroznější bylo nechat těch zbylých 7 milionů žít.

KAPITOLA 27

K SMRTI UNAVENÝ PÉRÁK SE VRÁTÍ DO SVÉHO HNÍZDEČKA, MÍSTO vlídného náručí tu však najde vzkaz MEZI NÁMI JE ŽENSKÁ A KONEC!, načmáraný na zadní straně fotografie, zachycující ho ve velmi choulostivém postavení s Valkýrou.

Když chce obrázek roztrhat, ještě se řízne prstem o papír, a jak si unaveně tře čelo, celý se zašpiní krví.

Přede dveřmi do Heydrichova pokoje stojí v pozoru dvoučlenná hlídka SS. Nemocniční chodbou sem přichází maličko shrbený lékař oblečený v nechutně špinavém, (kdysi snad) bílém plášti. Jeho obličej podivně scházejí rysy, podobá se spíš masce, která zakrývala příliš mnoho tváří.

„Jsem Vůdcův lékař Morell. Doktor Theodor Morell. Mám vyšetřit Obergruppenführera Heydricha. Zde je Vůdcem osobně podepsaný rozkaz.“

Strážníci prohlízejí dokument nedůvěřivě, ale nakonec Morella pustí dál.

Ofáčovaný Heydrich sedí na posteli, mlsá čistý líh z laboratorní kádinky a tváří se spokojeně.

„Servus, Morelle. Jak se daří Vůdci?“

„Děkuji za optání, Reinharde. Stěžuje si na tik.“

Morell během rozhovoru rozevře kožený lékařský kufřík, vytáhne z něj stříkačku a skleněnou ampulku. Nasadí jehlu, ulomí hlavičku ampulky a nasaje z ní do stříkačky čirou tekutinu. Pak Heydrichovi na předloktí zkušeně nahmatá žílu a bodne. Náradí zase pečlivě schová do kufříku a chystá se odejít.

„To je všechno?“ diví se Heydrich.

Morell se podívá na hodinky. „Jsem velmi zaměstnaný člověk, Herr Obergruppenführer. Na druhou stranu — je morální povinností vraha popovídat si s obětí, pokud je to její poslední přání. Je to opravdu vaše poslední přání?“

„Co to žvaníte, vy idiote?“

„Ta injekce obsahovala kmen smrtelně nebezpečných bakterií. Brzy začne horečka, zánět pohrudnice, otrava krve. Celý zčernáte a do tří dnů zemřete, lékaři budou bezmocní. Pak se ovšem dočkáte státního pohřbu.“

Heydrich chvíli přemýšlí. „Morelle, uvažoval jste někdy o změně zaměstnavatele? Nabízím vám vyšší gáži.“

Morell se ušklíbne. „Na to nemáte, Heydrichu. Vy jste už pouhý přežitok. Proč? Protože věříte ve velikost. Že vítězí větší kanóny, větší tanky, větší armády, větší velkoříše. Jenomže čím je co větší, tím líp se do toho trefuje. Když máte dost velkou pušku, můžete zastřelit třeba miliony lidí, ale čím zastřelíte bakterii? Já věřím v malost.“ Vytáhne z kufříku lahvičku s bílým práškem a zatřepe s ní Heydrichovi před nosem. „Tohle je úplně nový lék, ještě ani nemá jméno. Jediná špetka dokáže vyléčit většinu smrtelných nemocí, ano, dokonce i tu vaši. Působí tak, že v těle nemocného vyhubí všechny bakterie... až na malou skupinku těch nejodolnějších. Ty se po čase namnoží a nemoc propukne znovu, jenže k vyléčení je už třeba větší množství léku. A tak dále, chápete? Za pár let nebude úniku. Lidstvo bude na mém léku závislé, jeho spotřeba se bude pořád zvyšovat, ale ten lék bude stále tak laciný, aby se nikomu nevyplatilo hledat jinou možnost. Jenom hrstka zasvěcených — lékařů a výrobců léků — ten lék sami nikdy nebudou brát. A tak vytvoříme vyšší rasu. Ne tím, že by se z nás stali nadlidé, ale nadlidé se z nás stanou proto, že všechny ostatní necháme zdegenerovat!“

Doktor Morell se postupně uklidňuje z extáze, ve které se ocitl během projevu. Pak se přehrabuje v brašně a píchne Heydrichovi další injekci.

„Co bylo zase tohle?“ zajímá se ležící muž sarkasticky. „Žabí hlen? Netopýří slzy?“

Morell na něj pohlédne s účastí.

„Kdepak, jen pár kapek vašeho nového boha. Budete se teď k němu často modlit. Jeho jméno je morfium.“

WYBERTE SI WYBERT!

Oba znají se jen krátce. Žijí spolu na hromádce. Dřív než získal její ruku, narukoval k svému pluku...

Zatímco dlí milý v poli, dívku po něm srdce bolí. A že je to miláček, posílá mu balíček. Co mu ale vybrat hnedky, doutník, nebo cigaretky?

Nejlépe snad obojí přijde k chuti po boji. K tomu navíc přiber tu plnou pikslu Wyberty.

Wybert léčí
Wybert chrání
Wybert bez bázně
a hany

KAPITOLA 28

V LACINÉM KINĚ KDESI NA PŘEDMĚSTÍ PRAHY PRÁVĚ ZAČAL filmový týdeník: Na plátně se objeví pole máku, vlnící se ve svěžím vánku. Vrásčitá ruka sedláka sevře nezralou makovici a nožičkem ji šikovně nařízne. Husté mléko z ní stéká do přivázaného košíčku. Bílé pláště v laboratoři z mléka vyrábějí morfium. Raněný voják na frontě dostane injekci a telece se usmívá do kamery.

Tlampač k tomu hlásá:

„Čeští zemědělci, pěstujte mák! Čím víc máku, tím víc léků. Trdlovat mák do buchet či na koláče, to je přežitek. Morfium z máku pomáhá statečným německým vojákům potřit bolševiky. A proto: Ať máme máku jako máku. Ať ani za mák máku nepřijde nazmar!“

Zabořen do sedadla, namol opilý Pérák sleduje agitku s rostoucí nechutí. Nakonec povstane, zavravorá, mávne rukou, zase si sedne a přihne si z lahve kořalky.

O řadu výš se milenci vzájemně prokusují hlavami.

Baba uvaděčka prodává cuc na špejli.

**Sbírka na Německý
Červený kříž
je novou možností
osvědčit říšské
smýšlení. Přispějte
proto nejhojnější
měrou na tento
ušlechtilý účel!**

KAPITOLA 29

DO POKOJE VSTOUPÍ SAMOTNÝ HIMMLER. U POSTELE ZAHAJ-
luje.

Heydrich má vysokou horečku a je naládovaný morfiem až po uši. Pokusí se také zahajlovat, ale zvedne ruku jen o pár centimetrů, podívá se na ni, pitomě se zahihňá a Himmlerovi poví: „Uletěla!“

Himmler se snaží vypadat žoviálně. „Potřebujete rozveselit, přáteli. Povím vám znamenitou židovskou anekdotu: Potká na nádraží Kohn Abelese. Kohn povídá: Kam jedou, Abeles? Ten odpoví: Do Auschwitzu. Kohn se rozčílí: Voni mi říkají, že jedou do Auschwitzu, abych si myslel, že jedou do Buchenwaldu. Ale já náhodou vím, že oni doopravdy jedou do Auschwitzu. Tak proč mi lžou?“

Sám sobě se hýkavě směje, ale Heydrich je mimo. Himmler se na nemocného dívá úkosem a snaží se potlačit hnus, který v něm vzbuzuje svou slabostí. Nakonec hodí na peřinu sáček pomerančů a chystá se odejít. Heydrich se najednou silou vůle vytrhne z přeludů a téměř normálním hlasem Himmlera přivolá zpět: „Pojďte sem, Heinrichu. Posad'te se.“

Himmler poslušně přisedne na postel.

„Zazpívám vám árii z jedné opery. Ta opera se jmenuje Amen a složil ji můj otec. Kdysi měla veliký úspěch. Svého času.“

Heydrich si zhluboka odchrchlá a třaslavým hlasem začne zpívat:

*Pánbůh točí klikou světem,
jenž je pouhým flašinetem.
Melodie předem daná
do válce je zapíchaná.
A jak otáčí se válec,*

opakuje píseň stále.
Na ty jeho notičky
musí tančit každičký.

Himmler utíká z nemocnice ven a zacpává si uši, ale ta píseň mu
zní uvnitř hlavy stále dokola:
...na ty jeho notičky
musí tančit každičký!

NSU

Don Sieg zu Sieg
im Frieden
und im Krieg!

Jedu na plné válce
v míru
jako ve válce!

MOTORRÄDER MOTORFAHRRÄDER FAHRRÄDER

KAPITOLA 30

Již nejeví známky života...

DO PATOLOGIE NA BULOVCE PŘIFUNÍ SÁM HERMANN GÖRING. Zřízenec vytáhne z lednice vozík na kolečkách, odkryje prostěradlo a diskrétně poodejde.

Říšský maršál se dojatě skloní nad Heydrichovu mrtvolu. Přes čelo mu nasype čáru kokainu a jedním tahem ji šňupne.

Adolf Hitler v doprovodu maršála Keitela navštívili v bratrském Finsku maršála Mannerheima a poblahopřáli mu k 75. narozeninám. Vůdce vlastní rukou rozkrojil dort a nad sklenkou minerálky pronesl srdečný přípitek:

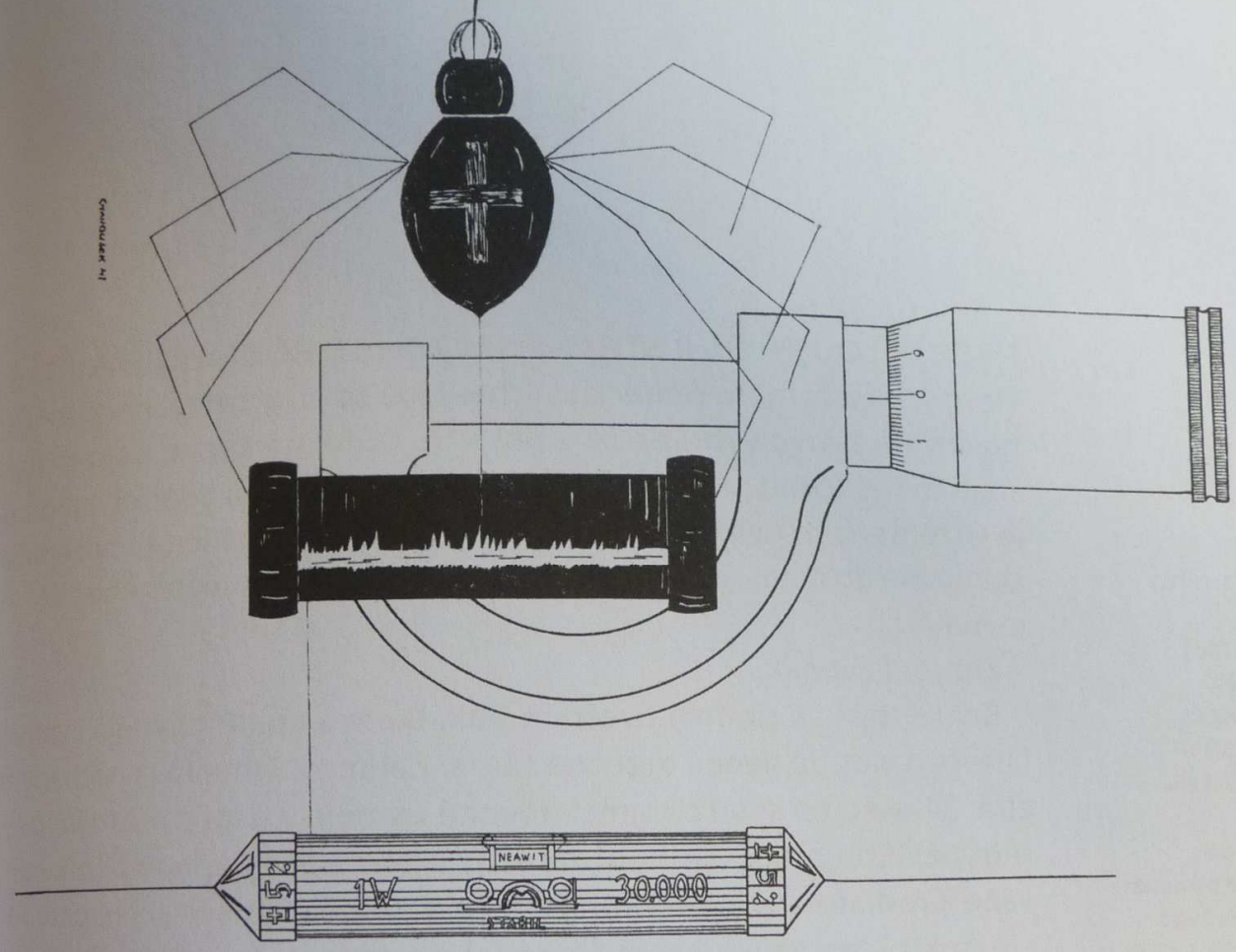
„Milý kamaráde Karle Gustave Emile! Když do vaší krásné bažinaté vlasti vtrhly bolševické hordy, plutokracie netušila, že je tak brzy poženeš svinským krokem...“

Jitka stojí u pece, dlaní si chrání tvář před výhni a soustředěně pozoruje mistra skláře, jak ze žhavé skloviny cosi vyrábí píšťalou a kleštěmi. Chudák řemeslník už je celý zpocený, ale stále musí něco předělávat a vylepšovat, dokud není dívka úplně spokojená. Konečně je dílo hotovo. Když „cosi“ vychladne, jsou z toho dvě roztomilé stříkací pistolky.

Jedna skleněnější než druhá.

V NOVÉM ROCE NOVINKU V ODPORECH

ema

Skutečný odborník žádá kvalitu a přesnost

V tomto ohledu vyhovují jedinečně odpory OMA-Neawid-Stabil
Po prvé na zdejším trhu přinášíme vinuté odpory od 1 W

Od 1. ledna žádejte ve všech solidních radiozávodech
odpory: **OMA-Neawid-Stabil** (s pavoučkem)

Přesto, že tolerance jest maximálních 5% a tolerance neklesá při zvýšené teplotě,
ceny odporu jsou:

1 W	5-60 K	do 30 000 ohm
3 W	6-80 K	do 50.000 ohm
6 W	8- K	do 50.000 ohm

*Tyto prvotřídní výrobky v radiooboru přináší s přáním
mnoha zdaru v tomto roce*

KAREL CHAROUSEK

KAPITOLA 31

PŘES CELOU PŘEDNÍ STRÁNKU NOVIN SE ROZTAHUJE PORTRÉT Heydricha v černém rámečku. Schreitová se stručně zachechtá, hodí noviny na zem a vyhrabe se z postele. Oblékne župan a kontroluje, zdali má všechno připraveno na pohřeb: Slavnostní letecká uniforma je vyžehlená, všechna vyznamenání řádně přišpendlená... Najednou se plácne do čela: „Zapomněla jsem objednat smuteční věnec. No to je malér!“

Zazvoní zvonek.

Schreitová se podívá dveřním kukátkem a spatří chybějící věnec. Otevře a vidí, že věnec drží ona sama. Zatímco Schreitová nechápavě zírá, Jitka se na svou dvojnici líbezně usměje a uspí ji přesným úderem pěstí do brady. Odhodí železný boxer a bezvládnou pilotku přiváže k radiátoru. Nezapomene ani na roubík. Obleče si její parádní stejnokroj, medaile vesele chrastí. Ke smutečnímu věnci připne černou stuhu se zlaceným nápisem:

KAMARÁDOVI REINHARDU HEYDRICHOVI VŽDY ODDANÁ HANNA SCHREITOVÁ.

Z polstrovaného kufříku opatrně vyjme dvě skleněné stříkací pistole, jednu naplní červenou a druhou zelenou tekutinou. Obě schová do dutiny vydlabané ve věnci.

Vladislavský sál je velkolepě vyzdobený jako Heydrichova smuteční komnata. Šest pozlacených soch rozkřídlených valkýr v životní velikosti drží na ramenu vikingský člun, na kterém leží Heydrich ve slavnostní uniformě, na prsou se mu třpytí zlato a brilianty medailí, bledýma rukama svírá řádový meč SS.

HEYDRICHOVY MEDAILE

Německý řád
(posmrtně)

Zlatý stranický

odznak NSDAP

Kord cti říšského

vůdce SS

Prsten cti SS

Medaile na památku

9. listopadu 1923

Gdaňský kříž 1. třídy

Medaile na památku

1. října 1938 se sponou

Pražský hrad

Medaile na památku

13. března 1938

Odznak pilota

Frontová letecká

spona ve stříbře

Železný kříž 1939

2. a 1. třídy

...není to špatná

sbírka, ale kam se

hrabe dejme tomu

na Göringa. Ten měl

dokonce i gumové

medaile do vaní!

Pod mrtvým stojí v tichém zadumání Himmler, Kurt Daluge a K. H. Frank. V pozadí přešlapuje protektorátní vláda v čele s Háchou, fraky ztuhlé strachem.

Všude planou pochodně. Žádná hudba, jen temné bručení a dunění. To první vyluzují tibetští mniši třením kovových mís, vyladěných dovnitř nalitou krví. To druhé němečtí bubeníci bušící do ohromných bubnů lidskými stehenními kostmi místo paliček.

Před vstupem do sálu stojí přenosný rentgen a paprsky prosvěcují každého příchozího, aby nemohl pronést zbraň. Příklad je tak vysoký, aby zabral i zvednutou ruku. Obsluha vidí na obrazovce nekonečnou řadu hajlujících koster.

Proto si Jitka opatřila skleněné pistole – rentgen totiž sklo nezjistí. Tu červenou naplnila nitroglycerinem, v zelené šplouchá lučavka královská.

Jitka úspěšně projde kontrolou, u katafalku položí věnec, tasí z něj zbraně a obouruč vypálí na Himmlera. Toho ihned kryjí vlastními těly osobní strážci, prvnímu výbuch nitroglycerinu utrhne hlavu, druhému kyselina skrz hrudník propálí díru. Strhne se zmatek.

Jitka zběsile pálí na všechny strany, poleptaní i rozervaní Němci padají jako zralé švestky, vzduchem létají kletby i údy. Nakonec se však obě pistole vyprázdňují, strážce Jitku povalí, spoutají, zbijí a odvedou pryč.

KAPITOLA 32

PÉRÁK JE PO FLÁMU CELÝ POMAČKANÝ, NEHOLENÝ, SKLESLÝ. Melancholicky hází kousky rohlíku kachně do jezírka v rohu Valdštejnské zahrady. Najednou to v hlubině zabublá, ozve se hlasitě „plop!“ a kachna zmizí, snad v útrokách nějakého staletého sumce. Bůhví, co všechno tu ještě přežívá ze starých časů...

Znechucený Pérák vstane a vrávorá po cestičce dál do zahrady. Když dorazí k umělé skále, otevřou se v ní malá železná dvířka a svalnatá paže jej vtáhne do tmy.

Skála je uvnitř dutá a překvapivě prostorná. Vládne tu činorodý ruch, odbojáři šplhají po vysokých žebřících nahoru a dolů, všichni mají nějaký cíl, každý plní nějaký úkol. Masivní ocelové trychtýře namířené k Hradčanům odposlouchávají sídlo říšského protektora. Z rozžhavených lamp vysílaček se line štiplavá vůně ozónu. Parta montérů pod vedením brýlatého inženýra skládá z dílků stavebnice Merkur tank. Stráž odvede Péráka do místnůstky s okénkem, z něhož je krásný výhled na Sallu Terrenu. U okna sedí profesor Kadlub a zamračeně si Péráka měří.

„Dobře stát!“ štěkne.

„Dobře stát,“ vrátí mu Pérák sklesle odbojářský pozdrav. „Je mi líto, že mě vidíte takhle, ale bez Jitky se nějak nemůžu dát dohromady...“

„Na dávání se dohromady máte přesně hodinu. Jitku zatklo Gesta-po a chystá se ji popravit. Připravíme vám plány budovy a potřebné vybavení. Zbytek je na vás.“

Pérákovi se do tváří vrací barva. „Kde tady máte sprchu?“

KAPITOLA 33

ZDI MUČÍRNY GESTAPA V PODZEMÍ PETSCHKOVA PALÁCE JSOU nasáklé křikem a jsou do nich zažrané duše utýraných. Až tady člověk úplně pozná sám sebe. Tady se konečně dozví, zdali umře dřív jako hrdina, nebo později jako zbabělec. Zde bolest, stvořenou na ochranu lidí, obrátil člověk proti člověku.

Jitka vypadá utrápeně, je však nezlomená. Oblékli ji do jakési sado-maso variace na téma vězeňského stejnokroje: je sice černobíle pruhovaná, ale ušitá z jemňoučké kůže a těsně přiléhavá, takže zvláště vynikají její bujné vnady. Leží připoutaná řemeny k hladké desce z nerezové oceli. Těsně před ústy jí visí na drátu mikrofon. Kolem stojí obrovské reproduktory obrácené přesně na ni. Valkýra se nahne a zašeptá Jitce do ucha:

„Vidíš ten mikrofon, drahoušku? Je to velice citlivý přístroj. Za chvíli ho zapojím do zesilovače a odtud do těch amplionů kolem. Jakmile něco řekneš, třeba jen zasténáš nebo vzdechneš, reproduktory ten zvuk vrátí tisíckrát zesílený. A čím víc ty na ně, tím víc budou křičet ony na tebe. Jak dlouho vydržíš úplně zticha? Možná celou hodinu, ale pak už to půjde rychle. Nakonec tě tvůj vlastní řev roztrhá na kusy. Bylo by škoda takového nádherného těla... Tak naposledy: Budeš spolupracovat?“

Jitka zavrtí hlavou. Valkýra jí na rty vtiskne dlouhý a vášnivý polibek, marně se přitom snaží jazykem vypáčit sevřené rty. Pak poodejde a stiskne spínač. Oči elektronek v zesilovači hrozivě zažhnou.

Jitka s hrůzou sleduje tlamy reproduktorů, které se nemohou dočkat, až ji vezmou za slovo.

KAPITOLA 34

NĚMCI POČÍTÁJÍ S TÍM, ŽE PÉRÁK SVOU MILOU ZKUSÍ OSVOBODIT, a dovtípili se, že na to nejspíše půjde horem. Takže na něj nastrážili nordickou lest: na střechu Petschkova paláce po dílech vynesli a mezi komíny smontovali protiletadlové kanónové čtyřče. A kdyby ani to nestačilo, za dveřmi z půdy číhá celá rota po zuby ozbrojených esesáků.

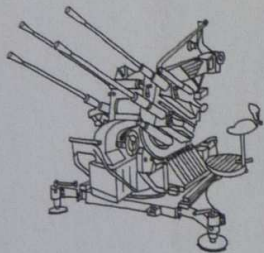
Jenže náš hrdina není včerejší a snese se přímo ze slunce, takže oslněné strážce ho spatří pozdě. Než stihnou spustit kanón, Pérák doskočí přesně do úzké mezery mezi hlavněmi, takže ho střely neshodně míjejí. Pak přesune těžiště a začne mezi rozžhavenými hlavněmi tančit jako mladý bůh. Střílející čtyřče se na stojanu opile kymácí sem a tam, až pobije všechny strážce na střeše, stejně jako posily přilákané hlukem. Poslední naživu zůstane střelec, hrůzou přibitý ke spoušti a celou dobu vlající na opačném konci kanónu. Pérák mu plavným saltem seskočí přímo za záda a mávnutím ruky osvobodí jeho duši. Čtyřče vyzobne ze zásobníku poslední náboj a konečně ztichne.

I když je jasno, na nebi ani mráček, z okapové roury před Petschkovým palácem teče do kanálu proudem a sem tam o mříž plesknou i nějaké větší kousky.

Pérák se vikýřem protáhne na půdu, kde se na šňůrách suší prostěradla a stažené lidské kůže. Po schodech tiše sejde do nejvyššího patra. Tady jsou ubikace mužstva. Několik gestapáků se právě sprchuje, jeden druhému něžně drbe záda.

Pérák se kolem nich proplíží na latrínu. Tady posbírává všechna splachovadla, trs bílých rukojetí v hrsti mu připomene svatební kytici lilii. Pak mocným šklubnutím naráz spláchne celou řadu záchodů. Stu-

Přesně čtyřhlavňový kanón Flakvierling 38, ráže 20 mm

dená voda vyteče z trubek. Sprchy začnou chrlit vroucí páru, do ruda ovaření gestapáci se svíjejí v křečích.

Pokračuje dál do ložnice. Na kavalcích tu klidně chrupají lidé, kteří celou noc řvali, bili, týrali, znásilňovali, a teď nabírají sílu, aby to mohli dělat zas. Pérák neztrácí čas buzením, rozběhne se, luskně a přehle vždy celou řadu krků jedním tahem svého smrtícího prstu.

V dalším patře ho málem smete dávka ze samopalů. Uskočí, kryje se za zdí, utrhne rukáv svého koženého trikotu a prozkoumá zraněnou ruku. Naštěstí je to hladký průstřel, takže stačí stáhnout ránu páskem. Namočí dlaň do čerstvé krve, vysune za roh jako zrcátko a hledá v ní nepřítele. Nikde nikdo, jen ze dveří asi deset metrů od něj trčí do chodby podivná trubice. Pérák v ní pozná nástavec pro střelbu za roh.

Otevře okno, přeleze po parapetu a druhým oknem se tiše protáhne do místnosti, přímo za záda esesákovi, který po něm střílel. Poklepe mu na rameno. Němec se otočí, překvapení se mění v nenávisť. Namíří na Péráka, jenže s nástavcem pro střelbu za roh se nedá střílet rovně. Prostě to nejde. Z naprostého zoufalství obrátí zbraň proti sobě a osprchuje se olovem.

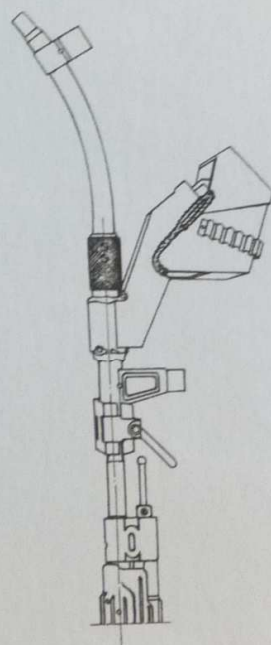
Následuje laboratoř. Zbavit se vědců v bílých pláštích je docela snadné, i když se brání skalpely, odstředivkou na zkumavky, bunsenovými kahany... S čím kdo zacházel, tím také sešel. Jeden mu chtěl dokonce chrstnout do tváře jedovatě zelenou tekutinu, bublající ve zkumavce. Vyleptala mu na obličej plastickou mapu pekla. Poslední výzkumník se ani neobtěžoval zvednout hlavu od mikroskopu. Pérák mu mocným pohlavkem zarazil okulár okem hluboko do mozku.

Pak ale spatřil uříznuté lidské hlavy, bylo jich přesně dvanáct, naložené do čiré kapaliny ve velké skleněné nádrži. Po chvíli si s hrůzou uvědomil, že jsou živé a pomalu plavou po akváriu stříháním uší, jež užívají místo ploutví. Při podráždění však nasají tekutinu do úst, prudce ji vyprsknou a zacouvají jako olihně. Zasnorkované cévy za sebou vlečou jako tykadla.

Hlavy se nahrnuly na skleněnou stěnu co nejbliž k Pérákovi, vzájemně se odstrkovaly a kousaly do nosů. Poulily na něj oči a němě pohybovaly rty, snad chtěly něco povědět. Zdálo se, že pláčou, ale slzy se v nálevu rozplynuly beze stop. Pérák nevěděl, zda obludy prosí o milost, nebo o smrt. Nechal tu volbu na jindy a běžel dál.

Tak se tím příšerným domem patro za patrem probíjí směrem dolů. Zakazuje si přemýšlet o věcech, které tu spatřil, ukládá je do paměti nezúčastněně jako úředník šanony, aby ho neochromila hrůza. Teď se musí soustředit na práci.

Konečně rozkopne poslední dveře — do sklepení.

Nástavec pro palbu za roh se zrcadlovými mířidly nasazený na StG 44 (zakřivení 30°)

KAPITOLA 35

ŠATNA. TAK STRUČNĚ SE TU ŘÍKÁ OHROMNÉMU PODZEMNÍMU skladišti, kde každý vězeň cestou do mučírny musí odevzdat nejen to, co u sebe má, ale i všechno, co je z něj možné oddělit. Věci se pak třídí do drátěných košů. Nejlepší kousky si samozřejmě vyberou gestapáci, zbytek pošlou vojákům na frontu, a co se nehodí ani jim, dostanou civilové v Říši.

Tak tu stojí nekonečná řada košů: v jednom jsou samé hodinky; v dalším zas náprstky; zouváky bot; brýle na dálku, na blízko, sluneční i slepecké; pera plnicí, posilovací, paví i gaučová; skleněné oči; dřevěné končetiny; paruky; umělé chrupy; hole vycházkové, se skrytou dýkou i zdravotní; dýmky; zaječí pacičky pro štěstí, hřebeny; je tu dokonce i jeden koš plný košů a tak dále a tak podobně.

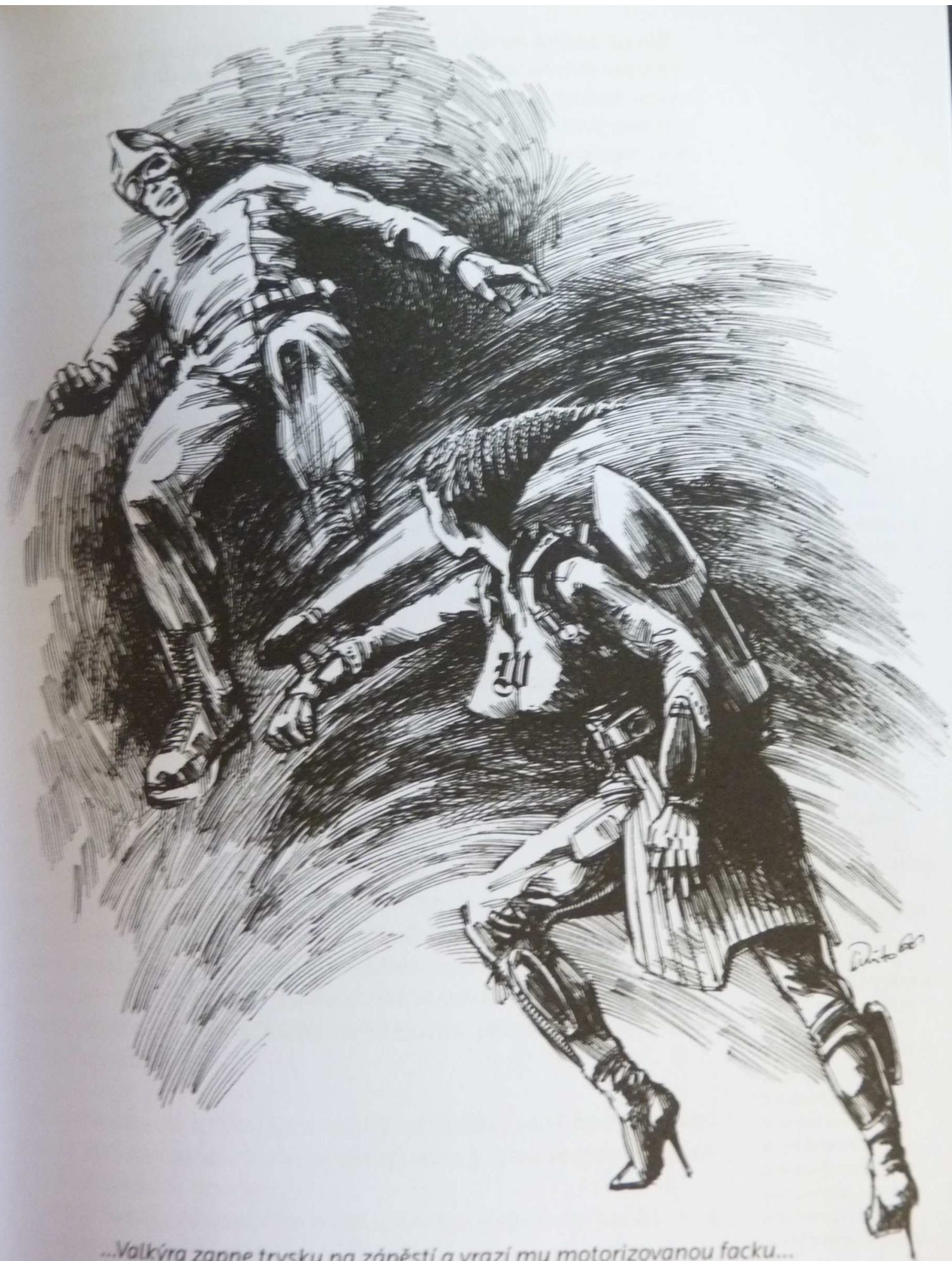
Pérák opatrně prochází mezi koši a tuší Jitku někde úplně blízko, ale když už se zdá, že nebezpečí pominulo, postaví se mu do cesty poslední nepřítel: Valkýra.

Už ho nesvádí, chce ho prostě zabít.

Nadžena je dnes hrbatá jako čarodějnice z pohádky bratří Grimmů. Na zádech má totiž koženými popruhy připevněný obrovský raketový motor. Zadek a nohy jí chrání před popálením žhavými plyny jakási sukně z ocelových plátů, potažených azbestem. Další raketky menších rozměrů má pak rozmístěny tu a tam po celém těle.

Pérák se nejprve stydí udeřit dámu, ale Valkýra zapne trysku na zápěstí a vrazí mu motorizovanou facku, až přeletí přes půl haly a spadne do koše plného žlutých celuloidových kachniček. Nohy mu na kachničkách prokluzují, takže se nemůže odrazit ke skoku. Valkýra u něj přistane, z levého zápěstí jí vyšlehne druhý plamen, sevře Péráka pod krkem a raketově ho škrtí.

Přesně motor Walter
HWK 509A.

...Valkýra zapne trysku na zápěstí a vrazí mu motorizovanou facku...

Ten už začíná modrat, ale v posledním okamžiku se nohama vzepře o její mocné vnady a odkopne Valkýru do vedlejšího koše na hromadu doutníků, cigár a viržinek. Ta se pokouší plavat, jenže tabákové výrobky ji každým tempem neúprosně vtahují do hlubin. Ještě jednou, naposledy se z kuřiva vynoří masité rty a zařvou kletbu:

„Umkomm, du tschechen hund!“ ... a hnědá hladina se nad ní zavře. Ještě chvíli se v koši dmou vlny, ale pak se všechn ten zabavený tabák vznítí od plamenů raketových motorů a Valkýra se obrátí v popel a zdraví škodlivý dým.

KAPITOLA 36

DOKUD JE KAPIČEK MÁLO, PEVNĚ DRŽÍ NA POKOŽCE, ALE JAK přibývají, mění se v jednu velikou kapku potu. Ta se chvíli třese jako přezrálá hruška na stopce, pak se utrhne a rozjede. Na čele přeskakuje z vrásky do vrásky, steče do očního důlku a chvíli tu pálí a čeká, až se s ní spojí sestra slza. Posílená pokračuje po tváři do koutku úst a na krk. Podobá se kouli vystřelené do forbesu, nepředvídatelně se odrážející a poskakující sem a tam.

Jenže to není hra. Je to Jitčin obličej a Jitčin pot. Dívka leží připoutaná k desce a z posledních sil se snaží udržet ústa zavřená.

Pérák se sem opatrně blíží. Prohlíží si přístroje. Má přestříhnout šňůru mikrofonu, vypnout zesilovač, nebo rozbít reproduktory? Určitě je v tom skrytá nějaká léčka. Opatrně přeřízne pouta, Jitku podebere a pomalu zvedá, aby nebylo slyšet, až ji ponese pryč od mikrofonu. Tím však uvolní plechovou slepičku na klíček, ukrytou pod dívčinými zády. Hračka začne zuřivě zobat do desky. Reproduktory se rozeřvou, Pérák Jitku bleskově vytáhne ven, ale okraj zvukové vlny jí vyryje do boku krvavou čáru. Zranění naštěstí není vážné.

Jitka se rozpřáhne, aby Pérákovi vyřála pořádný políček, uvědomí si však, že mikrofon stále číhá na potravu, a tak ho jen potichu, potichoučku pohladí. Pak si přitáhne jeho hlavu a vášnivě se líbají, ale to už v běhu pryč.

Ze všech stran se k sídlu Gestapa řítí nákladáky plné posil. Esesáci ještě za jízdy seskakují z korby, vylamují vrata a cpou se dovnitř. Všichni se dívají stejným směrem.

Za zády čumilů, na opačném konci ulice se zvedne víko kanálu, z otvoru vylezou Jitka s Pérákem a už jsou pryč.

NORDICKÁ LEST

Každý národ má pro válku jiné vlohy: Rusové tupou sílu a netečnost, Francouzi esprit a intuici, Češi chytrost a umění improvizovat, Němci zase disciplínu a smysl pro pořádek. Naopak prohrou končí, když se Italové snaží být stateční, Srbové rozvášní a Němci bystří. Přesto Němci odpradáвна toužili vítězit Lstí, a to ne nějakou obyčejnou Lstí, nýbrž Lstí nordickou, tedy rasově čistou. A tak piloti Luftwaffe útočili vždy tak, aby soupeře oslňovalo slunce, Skorzenyho komando vraždilo převlečené do spojeneckých uniforem a jedovatý plyn syčel ze sprch. Jenže skutečná Lstivost tyje z pružnosti ducha, odvahy porušit stereotyp a smyslu pro humor. Řečené rysy Němcům nejsou

vlastní, takže ze lsti
se v jejich podání stává
pouhá záludnost.
Pro Němce je forma
důležitější než
obsah. Ve 2. světové
válce mohli zvítězit,
ale ne podle svého
vkusu. Proto raději
stylově prohráli.

Úderná jednotka SS vtrhne do mučírny. Velitel svým mužům přikáže, aby byli zticha, a s napřaženou pistolí opatrně vkročí mezi tlampače, postavené do kruhu jako okvětní plátky kubistické růže. Dotkne se kovové desky, na níž ještě neoschl obrys dívčina těla. Sleduje očima celou aparaturu, a jakmile pohledem dorazí k zavěšenému mikrofonu, nasucho polkne.

Ve vzduchu je cítit smrad smrti, libý i hnusný zároveň jako ze zpočených koní. Velitel by rád utekl, ale jeho tělo už pochopilo, že odsud nevede žádná cesta zpět, a strnulo. Otevře ústa a zařve ze všech sil: „Ticho!!!“

Mikrofon to slovo hladově spolkne, reproduktory ho vydává a celý strop sklepení se propadne.

EPILOG

JE PO VÁLCE. PO DLOUHÝCH LETECH PRVNÍ MÍROVÝ PODZIM. Všude je najednou spousta světla. Pérák s Jitkou už nebydlí na libeňském plynojemu, ale v pěkném útulném bytě ve středu města.

Zadrnčí zvonek. Pérák otevře, za dveřmi stojí chlap v kožené bundě s rudou páskou Revoluční gardy na rukávu. Podá Pérákovi úřední obálku, křivě se usměje a zsalutuje: „Čest práci, soudruhu.“

Pérák si přitom všimne, že na pravé ruce má prsty hladce uříznuté jako z Ladových obrázků. Ano, je to právě ten občan, kterému před čtyřmi lety uťal prsty, jimiž se chystal hodit do schránky udání.

Roztrhne obálku a čte dopis. Z kuchyně na něj od plotny volá Jitka: „Kdo to byl?“

Pérák bledý jako stěna předčítá z dopisu: „Protože bylo zjištěno, že jste původem sudetský Němec jménem Udo von Schlitz... budete odsunut do Německa... Jménem Národního výboru podepsán... kula-té razítko... bum.“

Pérák s Jitkou a tříletým synkem vyrazili procházkou na Petřín.

U rozhledny se Pérák bez zbytečných řečí rozloučí, pak napne svaly a ze všech sil skočí kolmo vzhůru. Když dopadne, všechnu energii shromážděnou v tlumičích využije k tomu, aby se o to víc odrazil: tak vyskakuje výš a výš, až konečně překoná únikovou rychlost a vyletí do vesmíru, kde se zároveň udusí, vybuchne i zmrzne.

Malý František tatínkovi zdola mává a tenkým hláskem volá: „Pá-pá.“

Je po všem. Pérák zmizel v oblacích, Jitka salutuje k poskakujícímu ohryzku a přes slzy zašeptá: „Dobře stát.“

František jí zatahá za sukni: „Maminko, proč pořád říkáš *dobře stát*?“

SUDETY

Přemysl Otakar II. ve 13. století osídloval pusté pohraničí Českého království. Naverboval však jen skutečný odpad Svaté říše římské: zločince, vysloužilé žoldnéře a děvky, bezdomovce, komedianty, blázny a jinou chamrad. Osídlenci se nazvali sudetskými Němci a obluzeni velkoněmeckou propagandou, chtěli naše území ukrást a přivtělit k Německu. Dva pokusy v letech 1848 a 1918 se podařilo potřit, třetí roku 1938 se jim povedl. Po prohrané válce nebyli sudetští Němci za své zločiny potrestáni, nýbrž zdarma převezeni do Německa, což je uchránilo před útrapami vlády komunistů. A představte si, ti nevděčníci ani nepoděkovali!

ODSUN

Germánští obyvatelé bývalé republiky se během okupace ke svým slovanským spoluobčanům chovali tak zvířecky, že zmařili jakoukoli možnost budoucího soužití. Navíc dlužno připomenout, že Němci vyhnali Čechy z odtrženého pohraničí jako první. V květnu 1945 začal nejprve tzv. „divoký odsun“ (asi 660 000 Němců). Vedly jej bolševické kriminální živly, jež při něm prokazatelně vraždily. Rozhodně se však nekonaly žádné hekatomby, jak tvrdí Sudetendeutschen Landsmannschaft i jeho čeští nohsledi. Po přijetí zákonů o vysídlení Němců a Maďarů z ČSR proběhl od 1. 1. 1946 do 1. 7. 1947 odsun řádný, tedy bez násilností. Podle statistik bylo odsunuto dohromady 2 423 000 (podle jiného zdroje 2 256 000) Němců. Přitom jich bylo prokazatelně zabito necelých 6000. I když se stalo, co se stát nemělo, celkově Češi odsunuli Němce slušně a lidsky, zejména přihlédnuto ke všemu utrpení, jež od nich museli snášet za války.

Jitka si k němu přidřepne, vezme ho za ruce a poví mu do očí: „Víš, není těžké být dobrý, když je lidem dobře. Ale když je zle, musí si každý člověk vybrat: Je lepší blbě sedět, nebo dobře stát? No a my s tatínkem jsme si vybrali to druhé.“

Dokonalost

moderních elektronek Telefunken potvrzují nejlépe vynikající výkony leteckých a námořních zařízení, vysílaček i rozhlasových přístrojů. Elektronky Telefunken staly se svou výkonností, spolehlivostí a životností příslovečnými.

TELEFUNKEN

